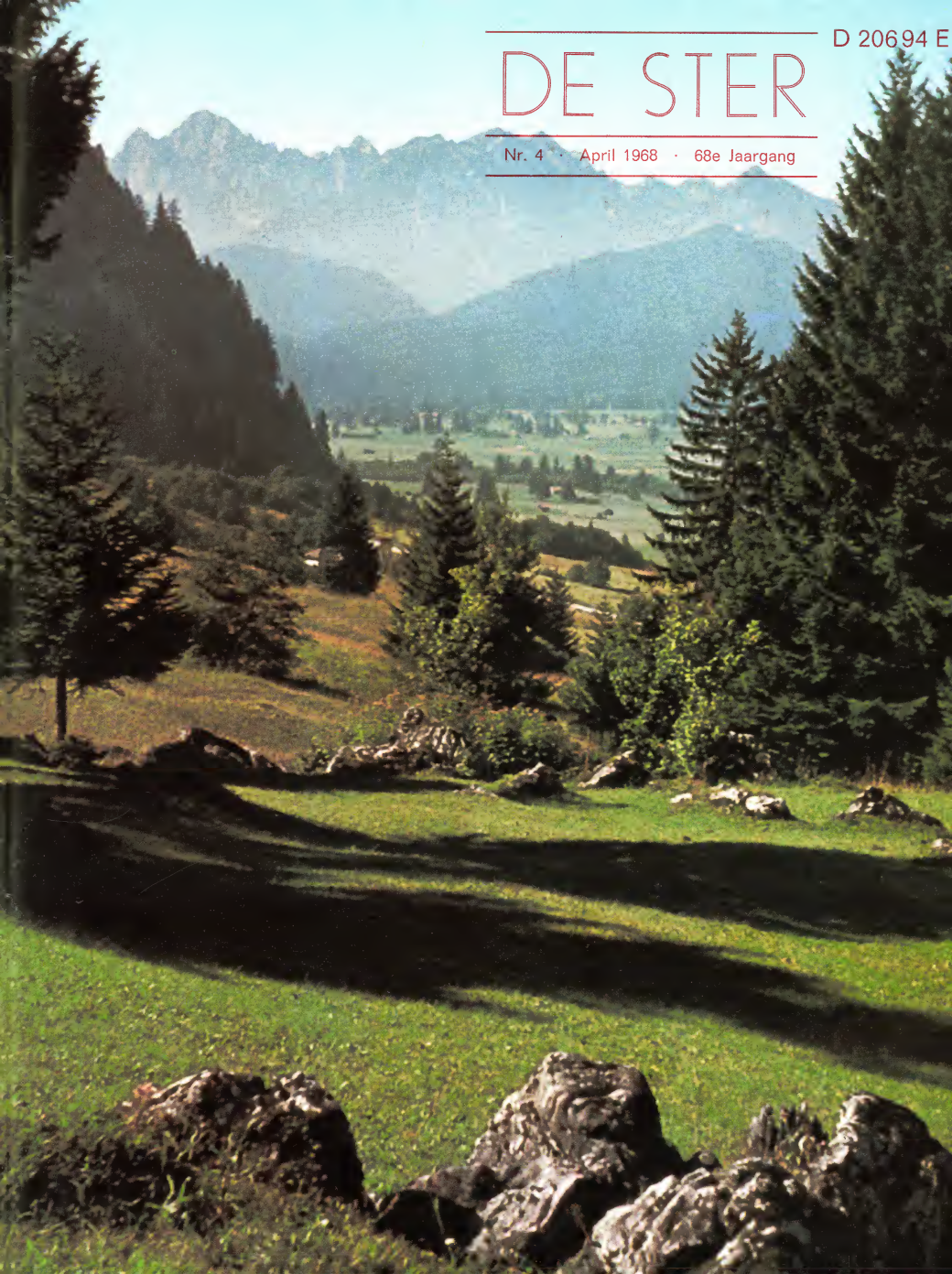

D 20694 E

DE STER

Nr. 4 · April 1968 · 68e Jaargang

Een inspirerende boodschap

DOOR SPENCER W. KIMBALL van de Raad der Twaalfen

De mens heeft meer dan ooit te voren openbaring van God nodig. Het is een absurde gedachte dat de Heer Zijn waardevolle leiding door middel van openbaring aan een handjevol mensen in Palestina zou geven, en dat Hij nu, nu wij zulke moeilijke tijden doormaken, de hemelen zou sluiten, een maatregel waarmee Hij eertijds de kinderen Israëls bedreigd had als ze Zijn geboden niet wilden nakomen. De Heer zei:

Want ik zal de hovaardigheid uwer kracht verbreken, en zal uw hemel als ijzer maken en uw aarde als koper. (Leviticus 26:19)

Indien de Bijbel het einde oer profetie zou zijn, dan zou het door gebrek aan geloof zijn, en dat is ook inderdaad de reden waarom de hemelen bij tijden gesloten werden en als ijzer werden en de aarde als koper.

De Heer dringt Zichzelf niet op bij de mensen; als zij niet geloven, zullen zij niet bezocht worden; als zij ermee tevreden zijn op hun eigen beperkte berekeningen en interpretaties te bouwen, dan laat de Heer hen natuurlijk aan hun — zelf gekozen — lot over.

Omdat wij immer positief weten dat God leeft en dezelfde is gisteren, heden, en voor eeuwig, kunnen we de getrouwheid en openheid voor de dingen des geestes van de mensen afmeten aan de mate van volledigheid in de communicatie tussen hen en God.

INHOUD

Christus is verrezen.	
Door President David O. McKay	123
De opstanding.	
Door Sterling W. Sill	125
Diep in mijn hart.	
Door Ida M. Barkan	128
Van de Presiderende Bisschop	132

Zusters Hulpvereniging

Het gezin en de opstanding.	
Door Roy W. Doxey	134

Zondagsschool

Het feest van het Pascha.	
Door Helen Blake Smith	137

Voor de jeugd van de Kerk

Sterk geboeid.	
Door Ivan J. Barrett	140

Genealogie

De gevangenen zullen heengaan in vrijheid	145
---	-----

De kleine Ster

Een schat in oude schoenen.	
Door Lucille L. Reading	25
Het jonge hondje gaat op verkenning uit!	
Door Genevieve V. Hunt	27
Ramon en de kippen.	
Door Bernadine Beatie	29

Omslagfoto:

Konrad Bär

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

April · Nr. 4 · 68e Jaargang

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Abonnementenprijs: f 6,— per half
Den Haag

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. M.
West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRESIDENT
DAVID O. MCKAY

Christus is verrezen

Geen mens kan de opstanding — de gebeurtenis die wij als Pasen vieren — aanvaarden, en consequent zijn in zijn geloof, zonder tevens het bestaan van een persoonlijk God te aanvaarden. Door de opstanding overwon Christus de dood. Geloof in Zijn opstanding sluit tegelijkertijd geloof in de onsterfelijkheid van de mens in. Jezus maakte alle ervaringen van de sterfelijkheid door, evenals u en ik. Hij kende geluk; Hij onderging pijn. Hij verheugde zich met anderen en treurde ook met hen. Hij kende vriendschap. Hij stierf een sterfelijke dood, evenals ieder ander sterveling. Evenals Zijn geest voortleefde na wat de dood wordt genoemd, zal ook die van u en van mij voortleven.

*Het is een voorrecht van onschatbare waarde om te kunnen zeggen: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan.“ (Job 19:25) **

Hij die aldus getuigen kan van de levende Verlosser, heeft zijn ziel verankerd in eeuwige waarheid.

Dat de geest des mensen zegevierend door de portalen des doods het eeuwige leven binnengaat, is één van de prachtige boodschappen die door Christus, onze Verlosser, zijn gegeven. Voor Hem is deze aardse loopbaan

*Er is geen reden
om de dood te vrezen; ze is slechts
een voorval in het leven.*

slechts een dag, en de beëindiging ervan slechts het ondergaan van 's-levens zon. De dood, slechts een slaap, wordt gevolgd door een stralend ontwaken in de morgen van een eeuwig koninkrijk. Toen Maria en Martha hun broeder in de stille, donkere grafombe zagen, zag Christus hem nog als een levend wezen. Dit feit gaf hij weer in de twee woorden: „Lazarus slaapt.“

Indien een ieder die deelneemt aan de Paasdiesten zou weten dat de gekruisigde Christus op de derde dag uit de grafombe is verrezen — dat Zijn geest, na zich te midden der andere geesten in de geestenwereld te hebben begeven, zijn doorboord lichaam wederom deed herleven en na veertig dagen lang onder de mensen te zijn verbleven, als een verheerlijkte ziel opsteeg tot Zijn vader — welk een heilzame vrede zou dan tot de zielen komen die nu worden gekweld door twijfel en onzekerheid!

Hoewel het waar is dat kennis van individuele onsterfelijkheid niet afhankelijk is van de werkelijkheid van Jezus' opstanding, zou toch het feit dat Hij is verrezen uit het graf en gemeenschap had met Zijn apostelen, op velerlei wijze de sterkste ondersteuning van die hoop verschaffen.

Er is geen reden om de dood te vrezen; ze is slechts een voorval in het leven. Ze is even natuurlijk als een geboorte. Waarom zouden wij er bang voor zijn? Sommigen zijn er bang voor omdat zij denken dat ze het einde van het leven is; en het leven is vaak het dierbaarste wat wij bezitten. Het eeuwige leven is 's mensen grootste zegening.

Indien een ieder die deelneemt aan de paasdiesten zou weten dat de sombere graf te staren, zouden zij hun ogen hemelwaarts richten en weten dat „Christus is verrezen!“

Christus kwam om de wereld van zonde te verlossen. Hij kwam met liefde in Zijn hart voor ieder afzonderlijk, met verlossing en de mogelijkheid tot wedergeboorte voor allen. Door Hem als ons ideaal te kiezen scheppen wij in onszelf een verlangen om te zijn zoals Hij, omgang met Hem te hebben. Wij ontwaren het leven zoals het behoort te zijn en zoals het kan zijn.

De hoofd-apostel Petrus, de onvermoeibare Paulus, de Profeet Joseph Smith en andere ware volgelingen van de verrezen Heer, herkennen in Hem de Heiland van het individu, want had Hij niet gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand de brengen?“ (Mozes 1 : 39) Niet het opofferen van het individu voor de bestending van de socialistische of communistische staat.

Leden van de Kerk van Christus zijn verplicht zich de zondeloze Zoon des Mensen tot ideaal te maken. Hij is het enige volmaakte wezen dat ooit op aarde heeft gewandeld, het meest verheven voorbeeld van adel, goddelijk van natuur, volmaakt in Zijn liefde, onze Verlosser, onze Heiland, de onbevleete Zoon van onze eeuwige Vader, het Licht, het Leven, de Weg.

Met geheel mijn ziel weet ik dat de dood is overwonnen door Jezus Christus.

Omdat onze Verlosser leeft, zullen ook wij leven!

*) De statenvertaling geeft hier een nogal onduidelijke vertaling. Er had kunnen staan — en President McKay gebruikt een vertaling die dit in het Engels ook duidelijk naar voren brengt: „Want ik weet dat mijn Verlosser leeft en dat Hij later op de aarde zal verschijnen.“

De opstanding

DOOR OUDERLING STERLING W. SILL
Assistent van de Raad der Twaalven

Het grootste van al onze menselijke ideeën betreft de onsterfelijkheid van de persoonlijkheid en de eeuwige heerlijkheid van de menselijke ziel. God, die de schepper van het leven is, is ook de schepper van een goddelijk programma voor onze eeuwige vooruitgang en ons eeuwig geluk. En het programma schiet alleen dan in zijn mogelijkheden te kort, wanneer wij in gebreke blijven ons deel te doen om het ten uitvoering te brengen. He feit dat we niet alle bijzonderheden ervan begrijpen, moet ons niet betten gelovig en gehoorzaam te zijn, aangezien niemand over een zaak in werkelijkheid erg veel weet. We begrijpen onze eigen geboorte, leven of dood niet. Sommigen hebben gezegd, dat zij niets willen geloven dat zij niet kunnen begrijpen, maar deze filosofie stelt zo'n strenge grens aan wat we kunnen geloven, dat ieder wezenlijk succes onmogelijk wordt.

Een van de meest diepgaande uitspraken van Jezus was die verklaring waarin Hij zei: „Alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.“ Wanneer een persoon gelooft in de wetten van gezondheid en voeding, zal hij grote zegeningen over zichzelf brengen, zelfs al kan hij alle processen, die erbij te pas komen, niet begrijpen. Iemand kan de weldaden van licht, kracht en warmte ondervinden zonder erg veel van elektriciteit te begrijpen.

Wij eren Isaac Newton voor het ontdekken van de wet van de zwaartekracht en toch is de zwaartekracht zelf nog niet ontdekt. Wij hebben alleen enkele dingen ontdekt die de zwaartekracht doet. Niemand kan werkelijk elektriciteit begrijpen of het zonlicht of hoe het gras groeit. Wij begrijpen niet, hoe ons verstand of hoe onze lichaamscellen zichzelf opnieuw voortbrengen. Wij ontdekten zelfs de circulatie van ons eigen bloed niet tot de tijd van Harvey, iets meer

dan 300 jaar geleden. Zelfs nu is de knapste wetenschapsman, werkend in het best uitgeruste laboratorium, nog nooit zo ver gekomen, dat hij een rood bloedlichaampje kan scheppen of een eikel kan maken, die kan groeien. Niemand kan leven scheppen of dood voorkomen. Het kostbaarste gerief in het bestaan is leven en een van de belangrijkste gebeurtenissen in het leven is de dood.

De dood is de poort tot de onsterfelijkheid. De dood is bepaald geen toeval of vergissing. Het is een deel van het programma van God, dat de geest en het lichaam tijdelijk worden gescheiden als een voorspel op de laatste reiniging en opvoeding van de geest vóór de opstanding van het lichaam en de verhoging van de ziel. Omdat we het onplezierig vinden om aan de dood en aan alles wat ermee verbonden is te denken, weigeren we ze dikwijls de juiste aandacht te schenken. En alleen wanneer we op de juiste wijze over de dood denken, kunnen we ons er doeltreffend op voorbereiden. De dood houdt niet op te bestaan, alleen omdat hij genegeerd wordt. Wij kunnen grote weldaden over onszelf brengen door een werkzaam geloof in alle wetten van God, de letterlijke opstanding van het lichaam inbegrepen. En we kunnen ons stellig niet onttrekken aan geloof in de opstanding, totdat wij alles wat erbij behoort volledig hebben begrepen. Het meest doelmatige instrument voor al ons succes is geloof te hebben in onze eeuwige hemelse Vader.

Er is geen twijfel mogelijk omtrent het feit dat de meesten van ons God ernstig onderschatten. Zovelen geloven niet in Hem, anderen geloven bijna niet in Hem, omdat zij Hem zich voorstellen als een of andere mysterieuze, niet te begrijpen, onpersoonlijke invloed, die zij niet kunnen bevatten. Bedenk nu, hoe het ons zou helpen, als wij over God zouden denken,

zoals de Schrifturen ons Hem beschrijven. De Schrifturen roepen Hem uit als een wijs, alwetend, almachtig persoon naar wiens beeltenis wij zijn geschapen. Hij is de letterlijke Vader van onze geesten en Jezus Christus is Zijn in het vlees gewonnen Zoon. God is de schepper van ontelbare werelden met al hun wetten, wonderen, orde en schoonheid. Hij is niet alleen de Vader van onze geest, maar Hij behartigt onze beste belangen. Bij het maken van Zijn eeuwig programma voor ons begrensd Hij de weldaden niet tot die weinige zaken die wij als botte en dikwijls ongehoorzame stervelingen kunnen begrijpen, noch naleven.

Met al onze trotse kennis, weten wij waarschijnlijk geen miljoenste deel van wat God weet, noch begrijpen we zelfs een klein deel van de zegeningen, die Hij voor ons in voorraad heeft. Paulus zei: „Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” (I Kor, 2:9) Waarom zouden wij met al onze gebreken en zwakheden God betwijfelen? Of waarom zouden wij Hem niet geloven of Hem negeren? God doet geen dingen, die schadelijk, grillig of tijdelijk zijn. De Schrifturen tonen aan dat al wat God doet voor eeuwig zal duren. Toch, ondanks Zijn Woord en ondanks onze eigen rede, verbeelden we ons soms dat er slechts een korte, moeitevolle sterfelijkheid te leven is. Dus leven we volgens die idee en doen we herhaaldelijk heel weinig om het programma te bevorderen, dat onze eeuwige Vader heeft ontworpen voor Zijn kinderen die Hij liefheeft.

Sommige mensen denken op de ene, noch op de andere wijze na over het eeuwige leven. Sommigen stellen zich voor dat we voor altijd van deze machtige scheppingen die we ons lichaam, onze persoonlijkheid, onze emoties en ons geheugen noemen, zullen worden beroofd. Anderen denken dat we als een massa kleine regendruppels zullen worden die alle opgaan in een gemeenschappelijke oceaan, waarin elke individuele persoonlijkheid verloren zal gaan. Iemand heeft eens gevraagd: „Op welke wijze denken we dat God werkt? Hoe kunnen we denken dat Hij menselijke zielen zou scheppen, aan hen verstand zou geven om te denken, een hart om lief te hebben en handen om mee te werken, en dan de tijd hen allen laten wegvagen alsof ze totaal geen waarde hadden?” Zo'n idee is ongeloofwaardig en absoluut onwaardig voor zo'n geweldig wezen als onze hemelse Vader.

Wij verwachten van onze kleine kinderen, die geen ervaring of begrip hebben, dat zij raad zullen aannemen van hun wijzere ouders, die meer ervaring hebben. Als een vijfjarige volhoudt zijn eigen gang

te gaan, zullen wij verwachten dat hij moeilijkheden krijgt. Of wanneer hij spijbelt van school of volhoudt de wetten van gezondheid niet te gehoorzamen, kunnen we hem een onfortuinlijke toekomst voorstellen. Veronderstel, dat wij met een volledig vertrouwen in God trachten te ontdekken zoveel wij kunnen van die geweldig stimulerende idee van een persoonlijke, letterlijke, lichamelijke opstanding. Want we kunnen al Gods zegeningen verkrijgen, als we voldoende geloof ontwikkelen om hiervoor te leven.

Om te beginnen is ons verteld, dat er verscheidene soorten opstandingen zijn. Er is de opstanding van de rechtvaardigen en er is de opstanding van de onrechtvaardigen en daar tussen zijn een groot aantal graden. Over dit punt sprak Jezus: „Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Johannes 5:28–29) Iedereen, zowel goed als slecht zal opstaan. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden”, maar als we er op de juiste wijze naar toe leven, kunnen wij de kwaliteit van onze individuele

opstanding verbeteren. In zijn brief aan de Hebreërs noemde de apostel Paulus enigen, die bepaalde dingen deden, opdat „zij een betere opstanding zouden hebben” en in een toespraak tot de Korinthiërs, wees hij er op dat sommigen zouden opstaan tot de heerlijkheid van de zoon, sommigen tot de heerlijkheid van de maan, en sommigen tot de heerlijkheid van de sterren en daarna zei hij: „... want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzo zal ook de opstanding der doden zijn.” (I Korinthe 15: 41–42)

In een hedendaagse openbaring wordt ons medegedeeld dat, als wij volledig de wet van het Evangelie naleven, wij een celestiale geest kunnen worden met de macht een celestiaal lichaam te doen opstaan. We denken misschien dat het lichaam op zich vrij wonderbaarlijk is, maar Paulus zei: „Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijkeid, het wordt opgewekt in onverderfelijkeid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt.” Als we niet precies kunnen begrijpen hoe dit mogelijk is, probeer dan allereerst te begrijpen, hoe God zo doelmatig dit grote meesterstuk van vlees en bloed, been en weefsel, intelligentie en verstand, gezicht en persoonlijkheid tot één geheel kon maken. Als zelfs de zwakke, sterfelijke mens zulke wonderbaarlijke dingen kan doen, als wij iedere dag om ons heen zien, waarom zouden we dan grenzen stellen aan Gods bekwaamheid om te doen wat Hij heeft beloofd?

We hebben vóór ons het voorbeeld van de opstanding van Jezus met een groot aantal sterfelijke getuigen. Maar op de opstanding van Jezus volgden vele anderen, die ook opgewekt werden. De Bijbel zegt: „En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt; En uit de graven uitgaande zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.” De eerste opstanding begon negentienhonderd jaar geleden en zal eindigen wanneer Christus komt in Zijn heerlijkheid om op aarde te regeren gedurende het duizendjarige rijk. Wanneer Hij komt zullen zij, die goddelijk levens geleefd hebben, opgenomen worden om Hem te ontmoeten. (I Thessalonicensen 4: 17) En Johannes zei: „Maar de overigen der doden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren. Deze is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.” (Openbaring 20: 5–6) Zij

die geen plaats krijgen in de opstanding van de rechtvaardigen, zullen moeten wachten op de opstanding van de onrechtvaardigen, die na het duizendjarige rijk zal plaatsvinden.

En van onze grootste problemen om in de opstanding te geloven, ontstaat waarschijnlijk doordat we in de eerste plaats de belangrijkheid van ons lichaam niet begrijpen. Ondanks het feit dat het menselijk lichaam Gods grootste wonder is, zijn er sommige mensen die hebben geleerd, dat hun lichaam hun als een soort straf is gegeven. Zij denken dat ze als een gevangenis zijn bedoeld en dat de dood van het lichaam een welkome bevrijding is voor de geest. Als echter een sterfelijk lichaam niet noodzakelijk zou zijn, zou het in de eerste plaats nooit zijn geschapen. Als het niet noodzakelijk zou zijn voor de eeuwigheid, zou de opstanding nooit zijn ingesteld. Als een lichaam voor God de Vader niet noodzakelijk zou zijn, dan zou God de Zoon nooit zijn opgestaan. De opstanding van Jezus was niet zo maar een tijdelijke noodzaak. Jezus heeft zijn lichaam na Zijn opstanding niet verloren. Het vervloeg niet, noch breidde het zich op een geheimzinnige wijze uit om de onmetelijkheid van de ruimte te vullen. God is geen onbegrijpelijke massa zonder lichaam, persoonlijkheid, gevoelens of vorm. Hedendaagse openbaring bevestigt opnieuw de bijbelse leer dat God onze hemelse Vader is en dat wij, Zijn kinderen, op de ouder gelijken naar Wiens beeld wij zijn geschapen. Maar de Vader en de Zoon zijn beiden weer op aarde verschenen in deze bedeling van de laatste dagen en wij weten dat ze afzonderlijke, individuele, verheerlijkte persoonlijke wezens zijn. Een vers uit de hedendaagse openbaring zegt: „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest.” (Leer en Verbonden 130: 22)

Ondanks de onvolkomenheid van de geest op zichzelf zijn er toch mensen, die erbij blijven God zelf een lichaam te ontzeggen. Sommigen zouden onze hemelse Vader willen reduceren tot een geest of Hem louter tot een invloed maken. Iemand heeft Hem als een eeuwig principe beschreven. Hoe zou u het vinden uw lichaam of een deel daarvan te verliezen of om louter tot een invloed of een eeuwig principe te worden? Sommigen verwerpen het Woord van de Heer door onwetendheid aan te voeren, maar zelfs dan wikkelen zij zich in enige zeer ernstige problemen. Het schijnt ons niet al te zeer te hinderen dat wij vitamines of electriciteit of het zonlicht niet begrijpen en toch zijn we verlangend te doen wat nodig

wordt vervolgd op blz. 142

Karins oog viel op het vergeten briefje dat Judy de vorige dag op het dressoir had gezet. „Een briefje van de onderwijzeres”, had Judy uitgelegd, terwijl ze zich terugtrok naar haar kamer en haar eenzaamheid. Karin vroeg zich af hoe spoedig Judy haar normale manier van doen zou terugkrijgen. Of was dit onder de gegeven omstandigheden normaal? In alles wat ze gelezen had en in al haar gesprekken had ze nooit het leed van een kind over de dood bestudeerd. Hoe lang treurt een kind? Karin scheurde de enveloppe open en las:

„Geachte Mevrouw de Bruin, Ik zou het op prijs stellen als u mij kwam opzoeken, zodra het u gelegen komt – tussen 12.30 u. en 13.00 u. of na schooltijd, wat u het beste schikt. Hoogachtend, Mary Visser.”

Zodra het u gelegen komt

Juffrouw Visser wist van Ards dood en zou niet om een onderhoud vragen, tenzij het dringend was. Misschien was Judy weer niet goed in rekenen. Ard had haar altijd met haar moeilijkheden geholpen, bedacht Karin. Ze zou vandaag naar de school gaan. Als Judy hulp nodig had met haar lessen, zou zij helpen. Ze zou zowel vader als moeder voor het kind moeten zijn.

Karin had geprobeerd flink te schijnen in het bijzijn van Judy. Omdat kinderen ontvankelijk voor indrukken zijn en soms een verbazend geheugen hebben, had Karin zich ingespannen te voorkomen dat Judy teveel ongelukkige herinneringen uit deze tragische periode zou ophalen; ze had zelfs geglimlacht, wanneer haar hart schreide, ze had gesproken, wanneer ze wilde huilen. Judy had zich bijna vanaf het uur van haar vaders dood teruggetrokken, at haar maaltijden in stilte en daarna ging ze dan naar school of naar haar kamer. Maar nu besloot Karin dat ze een baan zou zoeken; ze zouden het leven weer opvatten te zamen, zij tweeën. Wat was Karin dankbaar dat ze Judy had. Ze zou nog een ander kind hebben moeten adopteren. Kinderen moeten broers en zusters hebben, maar Ards zwakke gezondheid had haar ervan weerhouden nog meer aan zijn verantwoordelijkheden toe te voegen. Ze glimlachte zacht, terwijl een spoor van vreugde haar droevige hart

DOOR IDA M. BARKAN

Diep in mijn hart

binnenkwam bij de gedachte aan de prachtige verhouding tussen Ard en Judy.

Twee uur later, toen ze de school naderde, herinnerde ze zich de uren die Ard en Judy vaak samen hadden doorgebracht om haar huiswerk te maken. Als leraar had Ard het grootste deel van zijn volwassen leven aan kinderen

besteed en hij had een diepe liefde voor hen. Voor Judy was hij vader, onderwijzer, raadsman en kameraad geweest. Karin voelde zich nu niet in staat de vele leegten te vullen, die door zijn dood in Judy's hart waren gekomen. Ongetwijfeld zou Juffrouw Visser haar vertellen dat Judy haar huiswerk onvoldoende maakte. Wat kon men van een kind verwachten die pas haar vader had verloren?

Maar Juffrouw Visser had geen aanmerking op Judy's huiswerk. „Het is vreemd”, zei de onderwijzeres, terwijl er rimpels in haar voorhoofd kwamen, „hoe het kind zich volledig heeft teruggetrokken van iedereen.”

„Zoudt u dat niet van haar verwachten?” Karin had direct spijt van haar ongeduld.

„Nee.” De ogen van de onderwijzeres waren open en eerlijk. „Dit is de eerste ervaring van uw kind met de dood. Maar ik heb vele kinderen gezien onder soortgelijke omstandigheden. Geen van hen heeft zich zo gedragen. Het is niet natuurlijk na zoveel weken. Een zo jong kind kan gewoonlijk de aandrang van het leven niet weerstaan. Ze zou eruit komen door met haar vrienden te gaan spelen in plaats van in zichzelf te tobben, zoals ze op het ogenblik schijnt te doen.”

„Maar ze was zo dol op haar vader.” Karin had het vreemde gevoel dat ze met zichzelf aan het redeneren was. Onwilling uit te geven aan haar eigen bezorgdheid over Judy's teruggetrokkenheid, zelfs bang het toe te geven, was ze het er nu mee eens dat er iets vreemds was met Judy's gedrag. Zou men niet denken dat een kind dat de ene oververliest dichter naar de ander toe getrokken zou worden?

„Wij hadden een prachtige verhouding met onze dochter”, zei Karin rustig, terwijl ze opstond en haar handschoenen aantrok. „Onze dochter is geadopteerd. Een geadopteerd kind is soms meer welkom en geliefd, dan één dat bij de ouders geboren is. Bent u het daarmee eens?”

„Ik ben er zeker van dat u heel veel van uw kind houdt.” Juffrouw Visser stond ook op. „Ik hoop dat u in staat zult zijn haar uit die verschrikkelijke droefgeestigheid te halen.”

Verschrikkelijke droefgeestigheid

De woorden draaiden in haar gedachten rond, toen ze naar huis wandelde. Ongelofelijk, dat zo'n beschrijving van toepassing kon zijn op haar gewoonlijk zonnige, vrolijke, gelukkige kind. Ongelofelijk ook, dat Judy niet naar haar moeder trok deze afgelopen weken. Ten eerste was Karin teveel in haar eigen smart gewikkeld en daardoor in gebreke gebleven het op te merken. Dan probeerde zij er zichzelf van te overtuigen dat het een voorbijgaande stemming was. Wel, wie zei dat de onderwijzeres alles wist? Sommige kinderen konden de ene dag een vader verliezen en de volgende dag eruit gaan om te gaan spelen, maar Judy niet. Niet haar lieve, intelligente, ijverige Judy.

Maar er moest iets gebeuren. Zou ze rechtstreeks vragen: „Judy, waarom hou je je op een afstand van mij?” Vanaf het begin had ze haar direct benaderd. Het kind wist dat ze geadopteerd was. Karin sprak daar vrij, open

en vaak over, zelfs als dit heftige kritiek had uitgelokt van sommige mensen, speciaal van haar vriendin Hettie, die zelf moeder was van twee geadopteerde kinderen. Karin probeerde nu niet aan Hettie te denken, wier koelheid en verontzaming van de laatste tijd een zere plek aanroerde. Toen Judy gevraagd had: „Waarom zien we Tante Hettie nooit meer?” had Karin geantwoord: „Ze is ver weg verhuisd.” Maar zes straten verder kon nauwelijks „verweg” genoemd worden.

Karin kon nog steeds Hetties houding niet begrijpen. „Maar waarom kunnen we niet openlijk over adoptie praten?” had Karin gevraagd. „Dit probleem hebben wij allemaal, die geadopteerde kinderen hebben.”

„Het is geen probleem!” had Hettie tegengeworpen. „Ja, het moet de kinderen worden verteld. Maar we moeten het niet bij elke gelegenheid ter sprake brengen! Je moet het behandelen zoals men ieder delicaat onderwerp moet behandelen. Maar je moet niet steeds op hetzelfde thema terugkomen. Ik wens niet dat *mijn* kinderen er vaak aan herinnerd worden dat ze geadopteerd zijn.”

Ze waren het niet geheel eens over deze zaak, maar was dat een reden om een vriendschap af te breken? Karin had niet beseft, hoezeer ze haar vriendin miste, totdat Hettie haar kwam opzoeken na de dood van Ard. Zo Karin al hoopte dat ze hun vroegere vriendschap weer zouden opvatten, had ze het mis. Dagen werden weken en Hettie was niet teruggekomen.

Karin herinnerde zich niet precies, wanneer ze voor het eerst de zaak van de adoptie met Judy besproken had, maar er kwam haar een dag voor de geest, toen de zes jaar oude Judy aan het avondeten had gevraagd: „Groeit er bij Mevrouw Scheulders naast ons, een baby in haar buik?”

„Ja”, had Karin gezegd.

„Ben ik daar ook geweest — binnenin jou?”

„Nee, lieveling. Ik heb jou geadopteerd, dat weet je.”

„Waarom ben ik niet in jou gegroeid?”

„Ergens door kon er in mij geen kleine baby groeien. Herinner je je, toen we in onze tuin aan het planten en zaaien waren — wortelen, tomaten en erwten? Sommige groeiden en andere niet. Soms groeien babies in een mama en soms niet. Toen jij niet in mij groeide, ging ik naar een instelling, waar ik je van vertelde, waar babies zijn waarvan de mama's ze niet kunnen houden en ik zocht de mooiste en de liefste uit — jou!”

„Mammie, mag ik nog een broodje?”

Er zijn tijden in iemands leven, dacht Karin, dat herinneringen opkomen die geen direct verband houden met de gebeurtenis die ze oproepen. Waarom kwam die nare dag in haar gedachten, toen Teddy, hun hond, werd doodgereden door een auto? Een nest van vier twee-weken-oude hondjes bleef achter. „Wat zal er met de hondjes gebeuren?” had Judy gehuild, helemaal van streek.

„Ik zal ze naar een instelling sturen, waar de mensen goed voor ze zullen zorgen, totdat ze huizen voor te gevonden hebben met gezinnen die van hondjes houden.”

„Net zoals met mij! Is de mama, die mij geboren deed worden, gestorven? Sterven de mama's van de baby-instelling, net zoals Teddy?”

„Niet altijd, schat. Soms wel. Soms zijn de mama's te ziek om voor de babies te zorgen en soms hebben ze geen papa's. Een baby moet een papa en een mama hebben om van haar te houden, om voor haar te zorgen. Dat vormt een gezin – een papa, een mama en een kind.“

Karin draaide de sleutel om, ging het huis binnen en wist dat ze vandaag niet achter een baan aan zou gaan. In haar binnenste bleven pijnlijke gedachten. Ze moest eigenlijk naar Ards kamer gaan en zich van zijn kleren ontdoen. Elke keer dat ze eraan dacht, kon ze zichzelf er niet toe brengen om naar de kamer te gaan. Maar ze moest het doen. Misschien morgen, nadat Judy naar school was gegaan. Judy mocht haar niet droevig zien. Judy moest haar kalm en flink zien. Karin moest 's nachts huilen met haar gezicht in het kussen gedrukt.

Op Ards bureau nam ze de condoleancekaarten op die ze nog niet had beantwoord. Tien jaar leraarschap op een school gaf een groot aantal scholieren en Ards toegenegenheid voor zijn leerlingen had een eindeloze vriendschap met hen tot gevolg. Ze nam een kaart op, maar inplaats van woorden zag ze haar dochters treurige gezicht. Hoe kon Karin Judy uit haar neerslachtigheid halen? Bezorgd staarde ze door het raam, tot haar blik bleef rusten op haar buurvrouw Mevrouw Scheulders, die in verwachting was en naar haar vier jaar oude zoontje in de tuin wandelde. Met een halfgevormde gedachte verliet Karin het bureau en stak het pad over naar Mevrouw Scheulders. Aarzelend gaf ze in het kort haar probleem weer en samen bedachten ze iets om Judy die middag uit huis te krijgen. „Ik hoop dat het werkt“, zei Mevrouw Scheulders.

„Dank u voor uw bereidwilligheid.“

Ze stond nu bij het raam naar Judy te kijken, die de straat inkwam, tot Mevrouw Scheulders haar riep. De twee wisselden enige woorden en glimlachend haaste Judy zich naar haar huis.

„Mama“, zei Judy, „Mevrouw Scheulders vraagt me voor Paul te zorgen. Ze is vermoeid en wil gaan liggen. Mag ik?“

„Natuurlijk. Drink eerst je melk.“

Aan tafel bestudeerde Karin nauwkeurig Judy's gezicht, dat langzaam zijn levendige uitdrukking begon te verliezen en de sombere, ongelukkige trek aannam, die er langer dan een maand over had gelegen. „Worden vrouwen altijd vermoeid, wanneer ze babies gaan krijgen?“

„Meestal.“ *O, stel nog meer vragen*, dacht Karin bij zichzelf. *Zeg iets, want dan ook! Trek je niet van mij terug, mijn lieveling!*

„Ik herinner me, mama, dat Mevrouw Scheulders Paul verwachtte en u mij vertelde, dat de baby in haar buik was.“

„Ja. Daar groeien de babies.“

Judy stond langzaam op en liep als eerste naar de deur. Zonder een woord en zonder om te kijken ging ze weg. Karin keek haar na, ongelukkig, verward, 't spoor volkomen bijster. *Wat is er gebeurd met mijn kind? Ze gaat me uit de weg! Ze wantrouwt mij!*

Ze dwong zichzelf naar Ards bureau te gaan. Ze beantwoordde de condoleancekaarten, tot het donker werd. Het werd tijd om het avondeten klaar te maken. Ze braadde twee runderlapjes, dekte de tafel in de keuken, en keek

door het raam om te zien of Judy er al aan kwam. De tuin was leeg. Ze maakte een slaatje klaar in de houten schaaltees, die Judy zo leuk vond en keek weer naar buiten. Weifelend reikte ze naar een pak instant aardappelpuree op de plank, dan zette ze het vastbesloten terug en ging de keuken uit om naar de bureu te gaan. Ze mocht er niet verslagen uitzien. Langzaam stak ze het pad over, dat de twee huizen verbond. Ze klopte aan en ging de keuken binnen. Mevrouw Scheulders zat in een schommelstoel en las haar zoon voor.

„Waar ist Judy?“ vroeg Karin.

„Is ze niet bij jou? Ze ging ongeveer 30 minuten geleden weg.“

Een gevoel van ongerustheid beekroop Karin. Ze keerde

zich half naar de deur, toen draaide ze zich om en keek Mevrouw Scheulders aan. „Ze gaat nooit ergens naar toe zonder het mij te vertellen.“

„Misschien is ze bij een van de burens.“ Mevrouw Scheulders probeerde haar stem hoopvol te doen klinken. „Waarom ga je het niet vragen? Ik wil wel gaan, maar...“ „Dat is goed. Ik ga meteen.“

Ze belde aan bij de ene buur en bij de volgende, totdat ze bij alle acht huizen aan beide zijden van de straat geïnformeerd had. Ze sleepte zich tenslotte terug naar haar eigen huis met de gedachte, dat ze nu de politie moest opbellen. Voor haar huis zag ze Mevrouw Scheulders, die haar bezorgd opwachtte.

„Ze was er niet“, zei Karin toonloos. Toen ze langzaam naar de deur liep, hoorde ze de telefoon gaan. Ze vloog er naar toe.

„Karin? ... Hier is Hettie.“

„Ja?“ Ze was zo gelukkig iets van Hettie te horen, maar toch was het nu niet de tijd voor gezellige praatjes.

„Judy is hier.“

Haar knieën knikten, maar ze dwong zichzelf haar stem normaal te laten klinken. „Ik kon maar niet bedenken, waar ze naar toe was gegaan. Ik kom meteen naar haar toe.“

„Ik zal haar naar jou brengen, als dat goed is. Tom is thuis en ik kan nu weg.“

Karin legde de telefoon op de haak en maakte het zich gemakkelijk in een stoel. Loom, terwijl haar krachten haar begaven, zat ze in het stille, donkere huis, en trachtte haar gedachten te ordenen. Ze kon absoluut niet bedenken, waarom Judy naar Hettie was gegaan. Een zachte klop op de deur bracht haar op de been. Mevrouw Scheulders was aan de deur.

„Uw huis was nog steeds donker. Ik vroeg me af...“

„Judy is bij een vriendin van mij. Mijn oude vriendin Hettie Scherings.“

„Scherings? Die naam heeft Judy mij gevraagd voor haar op te zoeken in het telefoonboek. Daarna wilde ze weten, waar de Adelaarstraat was. Ze wist niet dat het maar zes straten verder was.“

„Mevrouw Scherings is daar kortgeleden heen verhuisd. Wij zijn nog niet bij haar geweest.“

Ze draaide het buitenlicht aan voor Mevrouw Scheulders en was blij weer alleen te zijn op zoek naar de wegduikende gedachtedraden, die misschien een patroon konden neven in dit doolhof van verwarring. Zes straten zouden niet ver zijn om het te ontdekken en spoedig zouden ze hier zijn en zou Karin alles weten. Haar ongeduld was vermengd met vrees. Op haar hoede voor hun voetstappen was ze bij de deur en op de stoep, vóór de eerste tree bereikt hadden. Onder het licht zag ze dat Judy gehuild had en dat ook Hetties ogen vochtig waren.

„Judy, lieveling!“ Ze trok het kind naar haar toe. „Ik heb zo in angst gezeten!“

„Karin, Judy heeft al iets gegeten.“ Hetties stem had iets dringends. „Vind je niet, dat ze naar haar kamer moet gaan om zich uit de kleden?“

„Een goed idee“, zei Karin. „Trek je nieuwe nachtpon aan en laat Tante Hettie eens zien, hoe mooi hij is.“ Toen

Judy de kamer uit was, keerde ze zich naar Hettie met angst in haar ogen. „Wat is er gebeurd?“

„Ik weet niet, hoe ik het je kan zeggen zonder pijn te doen. Ze kwam eenvoudig bij mij, zei dat ze weggelopen was en vroeg me of ze bij mij mocht wonen.“

„Wat — zeg je?“

„Ik was niet zo verbaasd als jij. Judy zei dat ik, omdat ik al twee aangenomen kinderen had, er ook drie kon hebben.“

„Ik begrijp het niet. Ik begrijp er niets van!“

„Ik — nu wel. Judy zal het je vertellen. Ik denk, dat het beter is er met haar over te spreken, als ik weg ben. En waarom kom je morgen niet bij me lunchen? Het is een lange tijd geleden, Karin.“

Karin haastte zich naar Judy's kamer, ze voelde zich nog onzekerder. Judy zat op de rand van haar bed. Ze fommelde aan de linten van haar nieuwe nachtpon.

„Judy“, zei ze, terwijl ze naast het kind ging zitten en haar best deed haar stem niet gekwetst te doen klinken. „Waarom ben je van ons huis weggelopen?“

„Omdat ik niet terug wil naar het instituut“, huilde ze. „Je zult me niet terug sturen, hé? Tante Hettie zei dat je dat nooit zou doen.“

Een hand over haar brandende ogen strijkend, vroeg Karin: „Waarom zou ik?“

„Je hebt me gezegd“, stamelde Judy, „dat de moeder, die mij geboren deed worden, mij wegaf, omdat ze geen papa voor me had. Nu is mijn papa dood, en ik ben niet in je buik gegroeid. Ik dacht dat als ik bij Tante Hettie kon blijven, omdat zij ook kinderen had aangenomen — ik toch dicht bij jou kon blijven. En dan kon ik je toch soms zien.“

„Judy! Judy, mijn kindje!“ Karin lag op haar knieën haar armen om het kind heen geslagen. „Hoe ben je ooit op die gedachte gekomen?“

Ze begon te huilen. Maar Judy had nu geruststelling nodig, geen tranen.

„Je hebt een papa gehad. Tien jaar heb je hem gehad. Toen je een kleine baby was, zo heel klein, had je een papa nodig om je groot te brengen. Hij heeft je heel goed opgevoed beter dan een andere papa het had kunnen doen. Ik weet dat je altijd aan papa zult blijven denken die jou heeft gemaakt tot wie je nu bent. Jou weggeven? Ik heb je nodig, schat, meer dan ooit. We hebben papa verloren. We kunnen niet ook nog elkaar verliezen. Waar zou ik voor willen leven, zonder jou?“

Karin voelde twee handjes, één op iedere wang. Ze zag twee grote, vochtige blauwe ogen, die met een vraag in haar ogen keken. „Hou je zoveel van me... ook al ben ik niet in je buik gegroeid?“

„Nog meer, schat. Nog meer. Je bent niet in mijn buik gegroeid, maar je bent wel in mijn hart gegroeid, zo heel, heel diep in mijn hart, en ik hou van jou méér dan van wat of wie ook ter wereld!“

Plotseling begon het kind te snikken. Eindelijk werd de dam van ingehouden emoties doorbroken. „O, Mammie!“ snikte ze.

Met Judy in haar armen kon Karin eindelijk haar eigen tranen de vrije loop laten en ze mompelde: „Mijn kleine meisje — mijn liefste schat!“

Van de
Presiderende Bisschop

Wat de presiderende bisschop zegt over doelstellingen

William George Jordan heeft eens gezegd: „De mens heeft twee scheppers, n.l. zijn God en zichzelf. De eerste Schepper voorziet hem van de grondstoffen voor zijn leven en verschaft hem wetten, met behulp waarvan hij door zich hieraan te houden, van dat leven kan maken wat hij wil. De tweede schepper – hijzelf – beschikt over verbazingwekkende krachten, waarvan hij zich slechts zelden bewust is. Het belangrijkste is wat iemand van zichzelf maakt.”

Aangezien u en ik dus hier zijn om iets van onszelf te maken, doet de vraag zich voor: Wat zal ik dan van mijn leven maken? Bij de beschouwing van deze buitengewoon gewichtige levensvraag moeten wij ons oog gericht houden op onze doelstellingen en oogmerken in dit leven. Het hebben van doelstellingen is een eerste vereiste om te kunnen slagen. Feitelijk maakt dit het wezen van het succes uit. Zonder doelstellingen wordt het leven aan een vlot gelijk, dat op drift is geraakt in een wirwar van tegengestelde stromingen.

Het is zoals iemand zo vaak heeft opgemerkt: „Als u niet weet waar u heen gaat, doet het er ook niet toe welke weg u inslaat.” Dit zou een tijdige waarschuwing moeten zijn voor jongelui die een onverschillige levenshouding hebben aangenomen. Jonge mensen, in het bijzonder dragers van Gods priesterschap, dienen zich beslist in te zetten voor het verwezenlijken van waardige doeleinden. „Wie een vast doel voor ogen heeft weet wat hij doet, waarvoor hij leeft.”

Als wij onze gedachten en daden geen bepaalde richting geven, ontaarden deze licht in zinloze „kwellingen des geestes”. Wat een enorme bijdrage tot de verkenning der wereld was het toen zeelieden tot de ontdekking kwamen dat zij de richting konden bepalen met behulp van de poolster. Nu de sterren de richting aangaven werd de zee, die voorheen een verradelijke vijand was geweest, een waardevol middel van vervoer.

Naar men zegt bond in de Chinese geschiedenis keizer Hwang-ti in het 64ste jaar van zijn regering (2634 v. Chr.) op de vlakten van Tchou-lou de strijd aan tegen een zekere Tchi-ysoou. Al spoedig raakte het leger van

Hwang-ti in verwarring door een dikke mist, die door de vijand werd verwekt. Toen vervaardigde hij echter een strijdswagen (Tchi-nan) die naar het zuiden wees, waardoor ze de richting konden onderscheiden. Toen zijn leger eenmaal de juiste richting weer te pakken had, waren de soldaten in staat Tchi-ysoou te achtervolgen en hem gevangen te nemen.

Menig mensenleven blijft zo doelloos rondzwerfen in de „mist“, om de eenvoudige reden dat het niet op een vast doel is gericht.

Bij de beschouwing van doelstellingen zal men er goed aan doen voor ogen te houden, dat er twee zeer voorname categorieën van doelstellingen zijn, n.l. doeleinden op korte afstand en verder reikende doeleinden. Laat ons ter nadere toelichting van het belang van deze onderscheiding eens even veronderstellen dat ons doel is een huis te bouwen. Zelfs al hebben wij ons dit ten doel gesteld, dan zal dit doel toch nooit worden bereikt zonder enkele dichterbij liggende doeleinden, zoals bijv.: „Vandaag zullen we de fundering uitgraven“, „morgen storten we de fundamenten“, enz, net zo lang totdat onze onmiddellijk voor de hand liggende doelstellingen geheel zijn opgegaan in het verder in het verschiet gelegen einddoel, dat wij dan hebben bereikt. Om nog eens een ander beeld te gebruiken, kan een drager van het Aäronische Priesterschap als doel op langere termijn het vervullen van een zending op het oog hebben. Hij moet dan zichzelf van dag tot dag die dingen ten doel stellen die hem op een zending zullen voorbereiden, n.l. hij moet zijn priesterschap eer aandoen, de Schriften bestuderen en een rein leven leiden.

Hoewel het dus wel van belang is te beseffen dat toekomstige doeleinden alleen worden bereikt door de doeleinden op kortere termijn eerst te verwezenlijken, mag men niet over het hoofd zien dat het ook van belang is om verder in het verschiet liggende doeleinden niet op te offeren aan genietingen waaraan men zich van dag tot dag overgeeft. Salomo, die eens een groot en wijs koning was, verkwanselde verstrekkende doelstellingen voor het najagen van doeleinden van ondergeschikt belang en de bevrediging van zinnelijke begeerten. Ook Ezaou offerde zijn kansen en oogmerken voor de toekomst op in ruil voor het onmiddellijk bereikbare doel, n.l. om zijn honger te stillen.

Aangezien dus zowel de doelstellingen op langere als die op kortere termijn van zo groot belang zijn om in het leven te kunnen slagen, wil het ons toeschijnen dat de vraag: „Welke doelstelling zou ons de grootste voldoening verschaffen?“ hier niet misplaatst is. Het antwoord op deze vraag onthult één van de voornaamste aspecten van het Evangelie. Eigenlijk is het Evangelie zelf een verzameling doelstellingen welke de Here heeft voorzien om ons te helpen om de grootst mogelijke voldoening te oogsten en zo goed mogelijk in het leven te slagen. Het hoogste doel waar wij uiteindelijk in dit leven naar streven is natuurlijk onze verhoging in het celestiale koninkrijk. Alhoewel dit oogmerk in sommige opzichten ons begrip te boven gaat, zijn de oogmerken op kortere termijn die leiden tot dit allerhoogste doel door het

Evangelie duidelijk afgebakend. Deze tussenliggende doeleinden omvatten de doop, het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes, de ordening tot het Melchizedekse Priesterschap, het tempelhuwelijk enz. Voor elk van deze tussentijdse doeleinden wordt vereist dat bepaalde dagelijks na te streven oogmerken worden verwezenlijkt, zoals persoonlijkheid, waardigheid, het verrichten van taken die tot het priesterschap behoren en het bestuderen van de Schriften.

Hoewel het Evangelie ons de doelstellingen verschaft die ons in het leven zullen doen slagen, zijn deze van geen nut, tenzij wij ons persoonlijk toelaggen op de verwezenlijking van deze doeleinden. Hiermee wordt niet bedoeld dat wij ermee kunnen volstaan zwakjes te zeggen: „Ik zal het proberen“, maar veeleer dat wij ons hiertoe verbinden met de volle inzet van onze krachten, welke ook door Job aan de dag werd gelegd, toen hij temidden van zijn lijden met hernieuwde zekerheid uitriep: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen.“ (Job 19: 25–26) Zo moeten dus de jonge mensen in deze tijd zich meer geheel inzetten voor het naleven van de beginselen van het Evangelie.

Juist met betrekking tot deze tijd heeft President McKay de volgende uitspraak gedaan, mede omdat het zo noodzakelijk is dat de mensen met hart en ziel rechtvaardige doelstellingen nastreven:

„Het wil mij toeschijnen dat de boze machten zich nog nimmer tevoren in zo'n dodelijke formatie hebben opgesteld als thans het geval is. Slechts weinigen zullen het feit in twijfel trekken, dat wij momenteel hachelijke tijden beleven en dat vele mensen zijn losgeslagen en die nu . . . omgevoerd worden met allen wind ter leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.“ (Ef. 4: 14) Satan en zijn strijdkrachten zijn thans bezig de hoge idealen en geheiligde normen aan te vallen waardoor onze godsvrucht wordt behoed en het is zoals één van onze broeders nog onlangs heeft opgemerkt: „Hij omsingelt ons geheel door ons te omringen met verleidingen en verzoeken, welke reeds onder vele wereldse mensen hoge zedelijke normen hebben vernietigd en waarmee hij tegenwoordig langzamerhand onze gelederen tracht binnen te dringen.

„Door bij de wereld de zonde algemeen ingang te doen vinden hoopt hij dat deze onder ons evenzeer in trek zal komen.

„In de wereld om ons heen worden hoge maatstaven neergehaald en komen hier lagere voor in de plaats. Er worden hier en daar zelfs pogingen ondernomen om alle normen geheel en al af te schaffen.“ (The Improvement Era van juni 1967, p. 23.)

Mogen jullie, jongelui, en met name jullie die het Aäronische Priesterschap dragen, er van nu af aan hoogstaande doelstellingen op na gaan houden, opdat jullie met de apostel Paulus kunnen zeggen: „ . . . vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.“ (Fil. 3: 14)

Het gezin en de opstanding

De grootste gebeurtenissen zijn die welke van invloed zijn op het grootste aantal mensen. Er is geen enkele gebeurtenis zo belangrijk voor mensen en naties als de opstanding. Er is geen enkele gebeurtenis waarop men zich zorgvuldiger moet voorbereiden dan op deze ervaring. Alhoewel „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Nephi 2 : 25), en „geluk het doel en de bestemming van ons bestaan is”, kan er geen volheid van vreugde zijn in dit leven. De grootste bereikbare vreugde voor de zonen en dochteren van God zijn die welke komen na de opstanding. Deze grote waarheid wordt verkondigd in een openbaring aan de Profeet Joseph Smith:

Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde; En wanneer ze gescheiden zijn, kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen (Leer en Verbonden 93 : 33—34).

Het belang van deze grote waarheid kan niet te hoog worden geschat als bijdrage tot het begrijpen van Gods bedoelingen met Zijn kinderen.

De belangstelling en waardering voor de waardevolle gegevens die de heiligen der laatste dagen betreffende de opstanding bezitten, wordt goed uitgedrukt door President Brigham Young toen hij zei: „Een ware kennis en een juist begrip van de opstanding is een bron van grote troost en vreugde voor een heilige van God” (Teachings of Pres. Brigham Young, pag. 19).

De omstandigheden en de waarachtigheid van de opstanding voor het mensdom waren gedeeltelijk bekend aan de Profeet Joseph Smith door het volgende visioen, waarvan hij vertelde

na het vernemen van de dood van Lorenzo D. Barnes in Engeland:

Ik zal u zeggen wat ik wil. Als ik morgen zal worden geroepen om in gindse graftombe te liggen, laat mij dan in de morgen van de opstanding de handen van mijn vader vatten en roepen, „Mijn vader”, en hij zal zeggen, „Mijn zoon, mijn zoon”, zodra het gsteente scheurt en voor wij uit ons graf komen.

En mogen wij deze dingen zo beschouwen? Ja, als wij leren hoe te leven en hoe te sterven . . .

Zoudt u het vreemd vinden als ik vertel wat ik in visioen heb gezien aangaande dit interessante onderwerp? Degenen die in Jezus Christus zijn gestorven, mogen verwachten dat alle vreugde die zij hier kenden op verwachten voor hen verwezenlijkt zal worden.

Zo duidelijk was het visioen, dat ik zowaar mensen zag voor zij uit het graf opstegen, alsof zij heel langzaam overcind kwamen. Zij namen elkan- der bij de hand en zeiden tegen elkaar: „Mijn vader, mijn zoon, mijn moeder, mijn dochter, mijn broeder, mijn zuster.” En als de stem roept tot de doden om op te staan, stel dat ik aan mijn vaders zijde lig, wat zou de eerste vreugde van mijn hart zijn? Mijn vader, mijn moeder, mijn broeder, mijn zuster te ontmoeten; en als zij naast mij staan, omhels ik hen, en zij mij . . . (D. H. C., V : 361—362).

De gevoelens uitgedrukt in het voorgaande geven alle moeders van de Kerk de gelegenheid hun kinderen te onderwijzen over de opstanding en de banden van liefde die gezinnen samenbinden. Heiligen der laatste dagen zijn rijk gezegend door de leiding van Gods openbaringen door

levende profeten en tevens door de hedendaagse Schriftuur. De getuigenissen der profeten, zowel van oude als deze tijden, zijn rijke bronnen voor vergroting van ons begrip en onze getuigenissen betreffende zulke fundamentele leerstellingen als de opstanding. In de spreekwijze van de Profeet Joseph Smith vormen deze getuigenissen over de zending van Jezus Christus de grondbeginselen van onze godsdienst:

De grondbeginselen van ons geloof zijn de getuigenissen van de apostelen en profeten betreffende Jezus Christus; dat Hij stierf, werd begraven, en ten derde dage weer opstond en ten hemel voer en alle andere dingen met betrekking tot onze godsdienst zijn maar toevoegsels. Maar aansluitend hierop geloven wij in de gave van de Heilige Geest, de macht van het geloof, het genieten van geestelijke gaven overeenkomstig de wil van God, de herstelling van het Huis van Israël, en de uiteindelijke zege van de waarheid (D.H.C., III : 30).

Er is een ander terrein van interesse en profijt voor moeders van de Kerk om hun kinderen te onderrichten, dat na het „getuigenis van de apostelen en profeten” komt. Het is de plaats die de profetie betreffende de goddelijke zending van Jezus Christus inneemt, waarvan de opstanding een belangrijk deel is.

Jakob benadrukt de noodzaak om met Christus verenigd te zijn door Zijn verzoening, „en gij zult een opstanding kunnen verkrijgen volgens de kracht der opstanding, die in Christus is . . .” (vers 11). Dan geeft Jakob de plaats van profetie in het eeuwige plan:

Ziet, mijn broeders, hij die profeteert, laat hem zó profeteren, dat de

mensen het verstaan; want de Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt Hij van dingen, zoals die werkelijk zijn; en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn daarom worden deze dingen ons voor het heil onzer ziel duidelijk geopenbaard. Maar ziet, niet alleen wij zijn getuigen van deze dingen, want God heeft ze eveneens tot de profeten van ouds gesproken (Jakob 4:13).

Door Gods voorkennis inspireerde Hij Zijn goddelijk geordende profeten, eeuwen voor de aardse zending van Jezus, met de kennis dat Jezus zou worden opgewekt uit de dood. (Zie Mosiah 13:33–35) De profeten in alle bedelingen hebben uitgekeken naar de tijd dat de dood voor altijd zou worden verdreven, en het graf niet langer zou zegevieren over de geesten en lichamen van de mensen. Een van de beste profetieën uit het Oude Testament over deze gebeurtenissen, is waarschijnlijk te vinden in Jesaja, hoofdstuk 26, vers. 19:

Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw (verdriet of dood) zal zijn als een dauw der moeskruiden (de dood zal spoedig wegtrekken evenals de dauw verdwijnt door de stralen van de ochtendzon), en het land zal de overledenen uitwerpen. (Woorden tussen haakjes zijn van de schrijver).

Andere profeten van het Oude Testament verkondigden de komende opstanding als de hoop van Israël en van alle mensen. Heiligen der laatste dagen zullen zich de profetieën van Job herinneren (Zie Job 19:25–27), die getuigde dat hij voort zou komen uit het graf als een tastbaar, onsterfelijk wezen; van Ezechiël (zie Ezechiël 37:

1–4), die sprak van een letterlijk samenvoegen in het aardse lichaam van vlees en beenderen; en van Daniëls getuigenis (zie Daniël 12:2) dat zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen voort zouden komen in de opstanding.

Profeten van het Boek van Mormon hebben in hun profetieën (getuigenissen) vastgelegd dat wij in deze bedeling groter geloof zouden hebben en meer begrip van dit fundamentele onderwerp. Abinadi (Mosiah 16:7–10), Amulek (Alma 11:41–44), Jakob (2 Nephi 9:6–8, 11–13), Alma (40:21–23), en Samuël de Lamaniet (Helaman 14:15–16) wezen er op dat door de zending volbracht door Jezus, alle mensen hun lichaam opnieuw zouden ontvangen om nooit meer te worden ontbonden.

De voorspellingen van deze vele profeten betreffende de opstanding, betuigen, met de vele andere reeds vervulde profetieën, dat God, en niet de mens, de heerser over deze wereld is. Voor degenen die geloof hebben in de goddelijke Schrifturen is het ruimschoots verantwoord te geloven dat Gods beloften niet onvervuld zullen blijven, daar Hij ze deed aan zijn „apostelen en profeten”.

Een van de mooiste en meest bevestigende leerstellingen voor moeders van de Kerk, zoals die zijn geopenbaard door de Profeet Joseph Smith, is die van de bestendigheid van de familiebetrekkingen in het toekomstige leven. De heiligen der laatste dagen begrijpen dat de volgende stap in onze eeuwige vooruitgang de geestenwereld is, waar Jezus heenging na Zijn dood (1 Petrus 3:18–20) en waar de geesten van alle mensen heengaan (Alma 40:11–14). De geestenwereld is een oord voor verdere ontwikkeling,

waar gelegenheid tot vooruitgang aanwezig is voor de rechtvaardigen en de goddelozen. De geest van het overleden kind gaat naar die wereld, evenals de volwassene die op hogere leeftijd sterft. Beiden hebben echter een volwassen gedaante, ongeacht de grootte van hun aardse lichaam bij de dood (Gospel Doctrine, 6e uitg., pag. 455). Dit feit betreffende het overleden kind is niet in overeenstemming met het geloof van sommige moeders van de Kerk dat zij hun kinderen zullen grootbrengen in de geestenwereld. De Profeet Joseph Smith leerde dat de vervulling van deze belofte in de opstanding zal plaats vinden, zoals wordt gezegd in de volgende woorden van President Joseph F. Smith:

Joseph Smith verklaarde dat de moeder die haar kleine kind ter ruste legde, verstoken zijnde van het voorrecht, de vreugde en de voldoening van het grootbrengen tot volwassen mannen of vrouwen in deze wereld, na de opstanding alle vreugde, voldoening en genoeg van het zien groeien van haar kind tot de volle mate van zijn geestelijke gestalte zal hebben en zelfs meer dan zij gehad zou kunnen hebben in de sterfelijkheid (Gospel Doctrine).

Het is toepasselijk om op dit punt de volgende woorden van de Profeet Joseph Smith aan te halen:

„Al uw verliezen zullen u worden vergoed in de opstanding, mits u getrouw blijft. Door het visioen van de Almachtige heb ik het gezien.” In overeenstemming met deze leer zijn de woorden van de Profeet Joseph Smith bij het verkondigen van de waarheid dat de herrenzen lichamen, hoewel verschillend in grootte, zoals wij hier in de sterfelijkheid verschillen, verheerlijkt zullen zijn, hetzij oud of jong:

Ten einde uw kinderen (na de dood, vert.) terug te ontvangen, moet u een belofte hebben, de een of andere verordening of zegening, om de hoogste heerlijkheid te bereiken, . . . Zij moeten opstaan, zoals ze gestorven zijn (baby als baby, volwassene als volwassene, vert.); daar (in de opstanding, vert.) kunnen wij onze geliefde kinderen begroeten met dezelfde heerlijkheid (als wijzelf daar bezitten, vert.) — dezelfde liefelijkheid in de celestiale heerlijkheid, een heerlijkheid die één is. Wel verschillen zij in voorkomen en grootte, maar dezelfde glorierijke geest geeft hun een gelijke mate van heerlijkheid en bloei. De oude man met zijn zilvergrijs haar zal zich (daar, vert.) verheugen in de glorierijke kracht zijner jaren. Niemand kan u deze heerlijkheid beschrijven. (D.H.C., VI:366)

Het was het getuigenis van Alma dat wij als opgestaan wezen een volmaakt lichaam zullen hebben, want de gebreken van het vlees zullen worden verwijderd. Deze verzekering is nog een aspect van de opstanding, door de oude profeten begrepen en opnieuw verkondigd door onze geïnspireerde leiders van deze bedeling, en die troost verschaft aan allen.

De geest zal met het lichaam worden herenigd en het lichaam met de geest; ja, ieder lichaamsdeel en gewricht zal met zijn lichaam worden herenigd; ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan, maar alle dingen zullen in hun eigen en volmaakte gedaante worden hersteld (Alma 40:23).

Terwijl Amulek getuigde van de verlossende macht van Jezus, die nog op aarde moest komen, gaf hij tevens dit welsprekende getuigenis betreffende het volmaakte lichaam, en de even grote waarheid dat wanneer wij zijn verzezen, geest en lichaam voor immer verenigd zullen blijven:

Welnu, er is een dood, de tijdelijke dood genaamd; en de dood van Christus zal de banden van deze tijdelijke dood verbreken, zodat allen uit deze tijdelijke dood zullen worden opgewekt.

De geest en het lichaam zullen opnieuw in hun volmaakte gedaante worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen

vorm worden hersteld, zoals wij heden zijn; en wij zullen voor God worden gebracht en weten, zoals wij nu weten, en een heldere herinnering van al onze schuld hebben.

Welnu, deze herstelling zal tot allen komen, zowel oud als jong, zowel dienstknecht als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige; en er zal zelfs niet zoveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alles zal tot zijn volmaakte vorm worden hersteld, zoals die nu is, of in het lichaam, en allen zullen voor de rechterstoel van Christus, de Zoon, en God, de Vader, en de Heilige Geest, Die één Eeuwige God zijn, worden geleid en gehoord om naar hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn.

Nu, ziet, ik heb tot u gesproken aangaande de dood van het sterfelijke lichaam, en ook aangaande de opstanding van het sterfelijke lichaam. Ik zeg u, dat dit sterfelijke lichaam tot een onsterfelijke lichaam wordt opgewekt; dat is, uit de dood, ja, uit de eerste dood, tot het leven, zodat zij niet meer kunnen sterven en hun geest zich met hun lichaam verenigt, om nimmermeer te worden gescheiden; dus wordt het geheel geestelijk en onsterfelijk, zodat het geen verdere meers kan zien (Alma 11:42—45). (Cursieverving van de auteur).

Als u de getuigenissen van de profeten overdenken, zullen wij ons toch rekenschap ervan moeten geven dat zoals wij hier in de sterfelijkheid hebben geleefd, wij ook zullen worden gezegend of veroordeeld. De Heer heeft Zijn heiligen beloofd dat zij door hun gehoorzaamheid aan de wetten der rechtvaardigheid, een celestiale opstanding zullen ontvangen, ja „hetzelfde lichaam, dat een natuurlijk lichaam was, ontvangen; gij zult uw lichaam ontvangen, en uw heerlijkheid zal die heerlijkheid zijn, die u (nu) in het vlees bezielt.” (Leer en Verbonden 88:28). Het lichaam, ontvangen in de opstanding, zal het onze zijn en niet dat van een ander. Zou dit niet een les bevatten voor ouders om hun kinderen de inachtneming van de geopenbaarde wetten betreffende gezondheid en morele reinheid te onderwijzen?

Hoe bevoorrecht zijn de moeders van de Kerk met hun kennis van de

opstanding en haar vele vertakkingen: Hoe rijk gezegend zijn wij in het onderwijzen van onze kinderen dat wij, door de herstelling van het Evangelie, hedendaagse getuigen hebben van de werkelijkheid van de opstanding. Opgestane wezens als Moroni, Johannes de Doper, Elia, Mozes en andere profeten zijn naar de aarde gekomen met hun rechten, privileges, sleuteleneu zegeningen voor de eeuwige zaligmaking van allen die willen geloven en gehoorzamen. Bij hun verschijning in deze bedeling aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, heeft ieder van deze profeten getuigd van de letterlijkheid en de werkelijkheid van de opstanding van het lichaam.

„De grootste gebeurtenissen zijn die welke van invloed zijn op het grootste aantal mensen.” De opstanding, teweeg gebracht door het zoenoffer van Jezus Christus, zal van invloed zijn op ieder mens die ooit heeft geleefd, nu leeft en nog leven zal in de sterfelijkheid. Iedereen zal uit de lichamelijke dood worden opgewekt tot de opstanding van het lichaam. (Zie Handelingen 24:15; Openbaring 20:13; Alma 12:16—18).

„Er is geen andere gebeurtenis waarvoor men zich meer zorgvuldig moet voorbereiden dan voor deze ervaring (de opstanding).” Wat soort opgestaan lichaam iemand ontvangt wordt bepaald door de wet die de persoon heeft verkozen te leven (Leer en Verbonden 88:20—32). Er is „een betere opstanding” (Heb. 11:35). De Heer heeft duidelijk geopenbaard dat er celestiale, terrestriale en telestiale lichamen zijn en dat wij, zoals wij opgestaan zijn, een rijk van heerlijkheid zullen beërven in overeenstemming met het soort lichaam dat wij ontvangen in de opstanding. Er zullen zelfs verschillen zijn in het celestiale koninkrijk tussen degenen die de volheid van de wet hebben nageleefd en zij die minder kloekmoedig zijn geweest. Het is alleen door gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus dat de mens het celestiale koninkrijk zal ontvangen. Het is alleen door gehoorzaamheid aan de volheid van het Evangelie van Jezus Christus dat de mens de hoogten van goddelijkheid kan bereiken. (Leer en Verbonden 131:1—4; 132:28—33; 93:26—28; 130:20—21).○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · APRIL 1968

Een ware geschiedenis opnieuw verteld
door Lucile C. Reading

Een schat in oude schoenen

De schoenen van John moesten nodig worden gerepareerd. Hij had ze helemaal versleten met het op en neer rennen op de Steensbakken (Steensheuvel) waar hij woonde met zijn moeder en zijn tweejarig broertje Osborne. Na de dood van zijn vader waren ze van Froya, het uiterste eiland langs de Noorse kust, verhuisd naar een klein flatje in Trondheim. De twee kleine jongens en hun moeder keken vaak uit over de mooie oude stad naar de haven en over de fjord, die zich al slingerend een weg baande naar de zee.

Toen John moeder voor het eerst liet zien hoe zijn schoenen waren versleten, had ze gezocht en gezegd, dat ze hier in Trondheim geen schoenmaker kende, maar er wel een zou weten te vinden. Een paar dagen later kwam er een jongen bij hen aan de deur, die zei dat zijn vader schoenen repareerde. Toen hij John z'n schoenen

terugbracht, probeerde John ze aan te trekken, maar dat ging niet voor- dat hij er een paar kleine boekjes had uitgehaald, die in de neus van elke schoen waren gestopt.

De vader van John was school- meester geweest. Voordat hij stierf had hij zijn zontje lezen geleerd, maar in die boekjes stonden zoveel grote, vreemde woorden, dat John niet kon begrijpen wat daar stond geschreven. Hij bracht ze bij zijn moeder en die avond zag hij hoe zij ze zat te lezen en verwonderde zich over de vreemde uitdrukking op haar gezicht. Op dat moment zei ze niets, maar de volgende dag pakte ze het andere paar schoenen van John in en stopte het pakje onder haar arm. Ze zei tegen de jongens dat ze bij de schoenmaker op bezoek ging, daar ze met hem wilde spreken.

Toen moeder terugkeerde scheen ze onrustig te zijn en ook een beetje droevig. Verscheidene dagen later werden de schoenen van John afgele- verd. In elke neus zat weer een boekje.

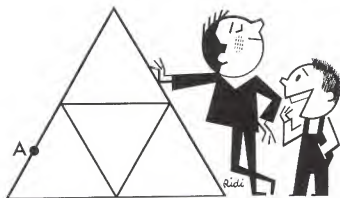
Die avond zag hij hoe zijn moeder naar de nieuwe boekjes zat te kijken. Hij vroeg haar hem er uit voor te lezen, maar ze glimlachte alleen maar op een eigenaardige manier en schudde haar hoofd.

Pas enige jaren later vertelde ze John wat die schoenmaker had ge- zegd, toen ze hem het tweede paar schoenen had gebracht om ze te laten repareren en hem had gevraagd waar- om hij die boekjes erin stopte. „Mis- schien verbaast het u wel“, had hij geantwoord, „als u me hoort zeggen dat ik u iets kan geven dat veel meer waard is dan zolen voor de schoenen van uw kind.“

Door de onbetaalbare schat die ze in de schoenen van John A. Widtsoe had gevonden, was Anna Widtsoe toen lid geworden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Die kleine boekjes waren n.l. „Mormoonse“ zendingstractaatjes ge- weest.

16 Driehoeken

Waarom lacht klein Jantje tegen grote Jan? Wel omdat grote Jan beweert dat hij dit grote figuur in 16 kleinere kan verdelen zonder zijn potlood van het papier op te lichten. Begin bij punt A en kijk eens of grote Jan gelijk heeft.

Het jonge hondje gaat op

verkenning uit!

DOOR GENEVIEVE V. HUNT

Door een spleet in de hoge planken schutting keek het jonge hondje klein broertje na totdat hij uit het gezicht was verdwenen. Toen liep hij op een drafje naar het hek toe en probeerde dat open te duwen, maar de klink zat te hoog en het hondje kon er niet bij.

Hij begon dus te huilen, eerst zachtjes en toen steeds harder en harder: „Oewoeoeoe—oewoeoeoeoe!”

Door dit lawaai kwam de poes van onder een rozestruik vandaan, waar ze had liggen dutten. Zich uittrekkend en de koele aarde van haar glanzende vacht afschuddend, miauwde ze: „Zeg, waarom huil jij zo hard?”

„Ik — ik huil om klein broertje. Hij is naar school gegaan en ik wil zo graag met hem meegaan. Oewoeoeoe!”

„Wat een onzin!” keef de poes. „De meester van klein broertje wil jou niet eens in de school hebben.”

Ze wuifde zichzelf koelte toe met haar lange pluizige staart en aanvaardde toen de aftocht. „Je moest maar liever wat gaan rusten in de schaduw van die vriendelijke oude

pereboom”, spon ze. „’t Is wel te warm om zo rond te rennen.”

Klein hondje zuchtte eens en bleef doodstil zitten totdat de poes uit het gezicht was verdwenen. Toen hield hij zijn kopje eerst schuin naar de ene kant en toen naar den andere kant.

Hij hield zijn kopje altijd zo als hij zat na te denken. Zou hij toch maar gaan rusten in de schaduw van de vriendelijke oude pereboom — of zou hij naar school gaan?

Juist op dat moment kwam de kruideniersjongen door het hek heen en liet dat wijd openstaan. Vliegensvlug hield het jonge hondje op met denken en scharrelde het erf af. Toen rende hij de weg af, zo vlug als zijn vier kleine pootjes konden tippelen.

Al gauw kwam hij de rode haan tegen, die zo trots en deftig liep te stappen alsof de hele wereld van hem was.

„Kunt u me misschien de weg naar het schoolgebouw wijzen, zodat ik klein broertje kan vinden?” vroeg het jonge hondje. De rode haan klapwiekte met zijn vleugels, rekte zijn hals uit en antwoordde: „Kukeleku! Kukeleku!

Kukeleku! Ga jij maar liever naar huis!"

Maar het jonge hondje vervolgde toch zijn weg. Na een poosje zag hij een bezige bij, die bezig was honing te verzamelen uit de wilde klaverbloesems die aan het kleine beekje groeiden.

„Kunt u me alstublieft zeggen waar het schoolgebouw staat, zodat ik klein broertje kan gaan opzoeken?" vroeg het jonge hondje.

„Zoemzoemzoemzoem! Ga jij maar liever naar huis!" antwoordde de bezige bij.

Maar het jonge hondje draafde verder de weg af en liep daar de wilde gans met haar gezin tegen 't lijf — een huishouden met maar liefst één, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven kleine gansjes.

„Kwek! Kwek! Kwek!" schold de wilde gans. Ze dacht dat het jonge hondje haar kindertjes kwaad wilde doen.

Het jonge hondje was geschrokken en riep met een beverig stemmetje: „Oeowoeoe! Oeowoeoe! Oeowoeoe! Och, alstublieft, mevrouw de wilde gans, laat mij gaan! Ik was alleen maar op zoek naar het schoolgebouw, om bij klein broertje te kunnen komen.“

Toen de wilde gans hoorde dat hij alleen maar op zoek was naar het

schoolgebouw, gaf ze hem een duw met haar grote sterke vleugels. „Kwek! Kwek! Kwek! Schiet op . . ." zei ze.

Het jonge hondje ging er gauw vandoor. Plons! Hij belandde precies in een grote modderpoel. Nu was hij van top tot teen met dikke modder bedekt. Het jonge hondje schudde en schudde zich, maar nog steeds kleefde er modder aan zijn vacht. O, had hij nu toch maar naar zijn vrienden geluisterd, de poes, de rode haan en de bezige bij! O, als ik toch ooit weer thuis kom, dacht hij, dan loop ik vast nooit meer weg!

Ditmaal rende het jonge hondje niet verder de weg af. Hij liep en liep, totdat hij terug was in zijn eigen tuin en veilig in de schaduw van de vriendelijke oude pereboom lag.

„Ik hoop maar dat je nu je lesje hebt geleerd!" miauwde de poes vanaf haar hoge zitplaats boven in de boom.

Het jonge hondje was zo blij dat hij weer thuis was dat hij geen woord kon uitbrengen, maar zijn staartje gaf voor hem het antwoord. Dat ging maar heen en weer, van je hup! hup! hup! hup! hup! hup!

Oplossing van blz. 26:

Ramon en de kippen

DOOR BERNADINE BEATIE

Ramon zat met zijn zusje Maria aan den kant van de ongeplaveide straat die zich uitstreckte over de gehele lengte van het Philippijnse barrio (dorp). Naast hen stond een kratje van bamboe, waar drie witte kippen in zaten.

„Later“, zei Maria dromerig, „ga ik ook een paar kippen houden. Die mest ik dan vet en ik verkoop ze. En dan koop ik een snoer kralen, blauwe kralen, even blauw als de hemel op een zomermorgen.“

Ramon glimlachte. Wat een malle dingen wilden meisjes toch!

„Daar komt opa aan!“ riep Maria, toen er een kar, getrokken door een grote karbouw (Indische buffel) rommelend op hen toe kwam rijden.

Ramon zette grote ogen op toen hij zijn neefje Manuel naast opa in de kar zag zitten. Zo! Dus Manuel ging ook zijn kippen naar de markt brengen.

Zes maanden geleden had opa aan Ramon en Manuel allebei drie kuitjes gegeven. „Mest die vet voor

de markt“, had hij gezegd. „Dan hebben jullie wat geld om voor jezelf te besteden.“

Vanmorgen was Ramon in de beste stemming. „Ditmaal zal opa op mij even trots zijn als op Manuel. Mijn kippetjes zijn vetter.“

„Opa is op jou toch altijd even trots als op Manuel?“ riep Maria uit. „Niks hoor!“ zei Ramon. „Manuel krijgt op school betere cijfers en hij heeft op het buurtfeest de lange afstandwedloop gewonnen — en opa had nog wel verwacht dat ik het zou winnen.“

„Je zou het ook gewonnen hebben, als je niet was blijven staan om Pablo overeind te helpen toen hij viel — dat weet immers iedereen!“ riep Maria weer.

„Toch was Manuel de winnaar!“ zei Ramon.

„Ho!“ Opa trok aan de teugels en liet de kar, die met groenten en fruit was beladen, stoppen vlak naast Ramon en Maria. „Ai!“ riep hij uit, toen

Ramon zijn kratje op de kar wierp. „Dat zijn nog eens mooie vette kippen, kleinzoon.“

„Salamat (dank u)“, zei Ramon.

Manuel wierp jaloerse blikken op Ramons kippen. „Het gaat om het geld dat die kippen op de markt opbrengen.“

Opa glunderde. „Hoe vetter de kippen, hoe beter de prijs.“

„Toch krijg ik meer voor mijn kippen dan Ramon!“ snoefde Manuel.

„Dit keer toch niet, Manuel!“ antwoordde Ramon. „Vandaag overtref ik jou!“

„Kom, kom, jongens!“ lachte opa. „Daar zullen we het nog wel eens over hebben als de kippen eenmaal zijn verkocht.“

„Tot ziens, hoor, Maria!“ Ramon klauterde op de brede rug van de karbouw.

„Wacht eens Ramon! Wacht eens Manuel!“ schreeuwde een schrille stem.

Opa trok de teugels aan, zodat de kar weer stilstond om te wachten op Carlotta Martinez, de oudste vrouw van het dorp.

„Mijn kleinzoon komt uit de stad“, zei de oude Carlotta trots. „Ik wil jullie vetste kip hebben. Ik zal hem de volgende week dan wel betalen, als ik mijn manden verkoop.“

„Hindi (neen)!“ zei Manuel. „’t Spijt me wel, maar ik moet contant geld hebben voor mijn kippen.“

Juist toen Ramon zijn mond opendeed om Manuels woorden te herhalen, herinnerde hij zich hoe aardig de oude Carlotta altijd was geweest. Heus waar, zij was er altijd het eerste bij om te helpen als er iemand in het dorp ziek was of in moeilijkheden zat. De woorden wilden niet over zijn lippen komen. In plaats daarvan sprong

Ramon op de grond, opende zijn bamboe kooi en overhandigde Carlotta zijn vetste kip.

„Salamat, Ramon!“ zei Carlotta.

Manuel verkneukelde zich toen ze wegreden. „Dat geld krijg je nooit, hoor Ramon! Carlotta is oud en vergeetachtig!“

Ramon zuchtte. Hij dacht dat hij wel nooit zo’n goed koopman zou worden als Manuel. Toen klaarde zijn gezicht op. De twee kippen die hij nog over had wogen samen meer dan de drie van Manuel bij elkaar; misschien had hij op het eind van de dag toch nog meer geld! Ramon keek verstolen naar zijn grootvader, maar opa’s gezicht was volstrekt zonder uitdrukking.

Het was al druk op het marktplein toen zij daar aankwamen. De mensen uit de naburige barrio’s hadden hun produkten op open ruimten voor de kraampjes uitgesteld. Terwijl Ramon en Manuel bezig waren opa te helpen bij het afladen van de kar, verscheen er al een klant.

„Ik wil een mooie vette kip hebben“, zei ze.

Manuel vertrok zijn gezicht tot een brede grijs en zette zijn kratje met een zwaai op de grond. „Hier zijn een paar mooie kippen.“

„Poeh!“ zei de vrouw. „Daar wil ik er niet één van hebben!“ Ze liep op de kar toe en wees op Ramons kippen. „Die daar moet ik hebben.“

Ramons hart zwol van trots, toen hij de kip uit de krat haalde en het geld dat de vrouw hem gaf in zijn zak stak.

„Ik breng mijn kippen wel daarheen“, zei Manuel en wees op een open plek naast de poort van de markt.

Opa glimlachte. „Zo, Manuel, je

hebt nu dus wel geleerd dat niemand een magere kip koopt als hij een vette kan krijgen."

„De dag is nog niet om!“ zei Manuel grinnkend.

„Zou jij niet eens op de markt willen gaan rondkijken, Ramon?“ vroeg opa. „Dan verkoop ik je kip wel als er een klant voor komt.“

Ramon knikte van ja. Hij liep langs de kraampjes in een opperbeste stemming. De uitstallingen lagen vol van de meest fantastische dingen: bolo's (messen) met heften van karbouwhoorn vervaardigd, rieten banigs (slaapmatjes), snoepgoed, vis, manden en gekookte springhanen.

Opeens bleef Ramon stokstijf stilstaan. Daar hing in één van de kramen een snoer kralen — zo blauw als de hemel op een zomermorgen. Hij dacht aan Maria. Zou het geld dat hij voor zijn kip had ontvangen genoeg zijn? Het was inderdaad voldoende en Ramon lachte blij, toen hij zijn geld verwisselde voor de kralen en hij liet ze voorzichtig in zijn zak glijden. Wat zouden Maria's ogen schitteren!

Plotseling begon Ramon langzamer te lopen. En wat zou Manuel nu lachen als hij zou horen dat al het geld voor de tweede kip was opgegaan aan een snoertje blauwe kralen!

„Houd de dief! Houd hem!“ schreeuwde een koopman, terwijl hij een kleine jongen achterna stooft, die regelrecht in Ramons richting liep.

Ramon greep de jongen en hield hem stevig vast.

„Maar ik heb niets gestolen!“ De jongen keek de koopman met verschrikte ogen aan. „Ik liep alleen maar naar werk te zoeken.“

„Hoor hem eens! Dat zullen we dan wel zien!“ De koopman betastte de haveloze kleren van de jongen. Hij

kon niets vinden, maar keek nog steeds boos en dreigend en schudde de jongen bij zijn schouders door elkaar.

„Laat ik je dan niet weer in mijn zaak snappen!“

„Laat me los!“ De jongen spartelde in Ramons armen.

Wat zag die jongen er mager en hongerig uit! Ramon lachte hem vriendelijk toe. „Wees maar niet bang, hoor. Laten we vrienden zijn. Kom mee met mij, dan zullen we het eten samen delen dat mijn moeder heeft meegegeven.“

Het gezicht van de jongen klaarde op en hij babbelde vrolijk tegen de tijd dat hij en Ramon weer bij opa kwamen.

„Wie hebben we daar?“ vroeg opa.

„Een nieuw vriendje“, zei Ramon.

„Hij heeft honger.“

„Mijn naam is Juan“, zei de jongen.

„Prettig kennis met je te maken, Juan“, zei opa vriendelijk.

„Ik woon bij mijn tante in“, zei Juan. „Ze is ziek geweest en nu liep ik werk te zoeken, zodat ik iets voor haar kon kopen. Angstig keek hij Ramon aan. „Maar ik ben geen dief!“

„Natuurlijk niet!“ Opa haalde zijn etenswaar tevoorschijn en ook die van Ramon. „Kom, we gaan nu eten.“

Juan verdeelde het eten zorgvuldig dat opa voor hem neerzette. „Mag ik dit meenemen voor mijn tante?“ vroeg hij. „Ik heb niet so erg veel honger.“

„Natuurlijk“, zei Ramon en slikte een brok in zijn keel weg.

„Hier, neem dit ook mee.“ Opa legde er nog verscheidene manga's bij en een paar eieren.

Juans ogen straalden. Hij stond op om te vertrekken en glimlachte toen verlegen. „Salamat, mijn vrienden.“

„Wacht eens even, Juan!“

schreeuwde Ramon. Hij nam zijn laatste kip uit de kooi. „Hier — nog een cadeau voor je tante.“

Eerst kon Juan zijn ogen niet geloven. Hij stond zich nog uit te putten in dankbetuigingen, toen Manuel kwam opdruven met zijn lege krat in zijn hand. Juist toen Juan, een laatste groet wuivend, in de menigte verdween, lachte Manuel hardop. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een handvol geldstukken uit.

„Kijk, opa!“ zei Manuel trots. „Laat Ramon nu ook eens tonen wat hij heeft verdiend.“

„Kom, Ramon“, zei opa.

Ramon zuchtte. Hij haalde de kralen te voorschijn. „Een geschenk voor Maria.“

„Is dat alles?“ vroeg Manuel.

„Ja.“ Ramon wendde zich tot zijn grootvader. „Ik geloof niet dat ik ooit een goed koopman word.“

Er glom een lichtje in opa's donkere ogen.

„Ramon, jij hebt je kippen verruild voor drie dingen — blijdschap voor de

oude Carlotta, een nieuwe vriendschap en een prachtig cadeau voor je zusje. Deze dingen zijn meer waard dan geldstukken. Je hebt goed gehandeld. Ik ben trots op je, kleinzoon.“

Ramons hart zweefde in hoger sferen. Toen zag hij de gekwetste en boze uitdrukking op Manuels gezicht.

Manuel keek naar de kralen die als juwelen glinsterden in Ramons hand en toen naar de geldstukken in zijn eigen hand. De boosheid op zijn gezicht veranderde in onzekerheid. Hij stond een hele poos doodstil en lachte toen als een boer die kiespijn heeft.

„Opa“, zei Manuel, „u wist dat er zo iets als dit zou gebeuren. U hebt me een les willen geven!“

Opa lachte zachtjes. „Als je die les hebt geleerd, dan ben ik daar blij om.“

Ramons ogen ontmoetten die van Manuel en plotseling begonnen ze allebei te lachen. Wat kende grootvader hen goed en wat was zijn liefde diep — diep en sterk genoeg voor hen allebei.

ZONDAGSSCHOOL

Het feest van het Pascha

DOOR HELEN BLAKE SMITH

Ik was nog nooit zondagsschoolleeres geweest, alhoewel het moment snel naderde, waarop ik een halve eeuw lid van de Kerk zou zijn. Nu, aangewezen om leerlingen van 16 en 17 jaar te onderwijzen, een moeilijke leeftijd, werd mij verteld, maakte ik mij zorgen.

„Laat het tot leven komen,“ adviseerden alle goede handboeken voor de opleiding van leraren.

„We willen een feestje!“ zeurde de klas.

Hoe kon ik een les tot leven laten komen voor een onverschillige klas? Zijn feestjes een onderdeel van de zondagsschool? Wat moest een onervaren lerares doen?

Wij waren bij les negen van *The message of the Master* (De boodschap van de Meester) en ik was mij er pijnlijker van bewust dat ik mijn hoorders niet bereikte toen ik het feest van het Pascha voor hen beschreef. Plotseling kwam het bij me op dat ik de opdrachten van de opleiding en het verzoek van mijn leerlingen kon combineren door ons eigen „Pascha“ te vieren. Het was net de juiste tijd van

het jaar en misschien zou deze viering in vakantiestemming mij kunnen helpen bij het benaderen van mijn leerlingen.

De reactie op mijn voorstel was niet onverdeeld enthousiast maar het idee werd aangenomen — met de onuitgesproken voorwaarde dat een ander het werk zou doen. Zelfs de uitnodigingen, gesteld in een bijbelse taalstijl, geschreven op perkamentachtig papier en als oude leesrollen om dunne stokjes gewikkeld, vastgemaakt met bandjes van stro, deden niet veel om hun belangstelling op te wekken. Wel waren de klasseleiders bereid de uitnodigingen rond te brengen en natuurlijk kregen onze inactieve leden er ook een.

Een studie van het Pascha

Tot de conclusie gekomen dat verrassing het voorname bestanddeel is van ieder geslaagd feest, nam ik mij voor mijn eigen regisseur te zijn. De openbare biblio-

Dale Kilbourn.

theek en enige joodse vrienden waren grotendeels mijn voorlichtingsbronnen. Door het combineren van alle drie de vormen van het joodse geloof kon ik een plan uitwerken dat zelfs in gewijzigde vorm de echtheid handhaafde.

Naarmate mijn onderzoekingen van dit aloude feest vorderden, werd ik getroffen door de bewijzen van liefde voor God in het joodse geloof en de overtuiging dat tehuis en gezin het fundament zijn voor het goede leven. Ik leerde dat de Seder (hetgeen letterlijk betekent „orde van dienst“) werd gehouden op de avond voor het Pascha en dat dit het hoogtepunt was van de acht dagen durende viering.

Vaatwerk, alleen voor de PaschawEEK gebruikt, wordt tevoorschijn gehaald en gewassen. Het Paschazilver wordt gereinigd en gepoetst. Het glanzende, blinkende huis weerspiegelt het stralende geluk van het gezin zoals het te zamen komt om deel te nemen aan oeroude gebruiken onder leiding van de familiepatriarch of het oudste mannelijke familielid.

In de greep van de geest van de gebeurtenis

Toen ik de moeder van de klaspresident om het gebruik van hun speelkamer vroeg, om daar het eten op te dienen voor ongeveer 28 personen, merkte ik dat ik helemaal werd meegesleept door mijn beschrijving van de gebeurtenis. Onze toekomstige gastvrouw werd hierdoor aangestoken en stond erop dat wij niet minder dan haar eetkamer zouden gebruiken met de smaakvolle meubelen van eikenhout en haar mooiste linnengoed, porselein en zilver.

Toen de dag van het diner naderde, telefoneerde ik met diverse klasseleden, hun mededeland dat ik een zeker soort hulp nodig had en droeg hun een taak op. Deze opdrachten, aanvaard als een soort samenzwering, werden in de puntjes uitgevoerd.

Het Pascha

Wij kwamen te zamen bij mij thuis, waarvan de deurstijl een teken droeg, dat het „bloed van het lam“ symboliseerde. Hier aanvaardde de klaspresident de rol van patriarch ofwel „vader“ van het klassegezin.

Hij las uit de Heilige Schrift, nadat allen van het mannelijke geslacht hun yamakas (kalotjes) hadden opgezet, die wij van zwart crépepapier hadden gemaakt. (Het hoofddekseel wijst op de beschermende of bedekkende hand van God.) Onze meisjes gingen rond met een prachtige blauwe kan en een linnen handdoek voor de ceremoniële wassing der handen, en allen stonden wij, gereed voor de vlucht, terwijl wij aten van de „bittere kruiden“.

Later, bij onze gastvrouw thuis, zaten wij aan haar prachtig gedekte tafel met in het midden de traditionele zevenarmige kandelaar. Voor het hoofd van het gezin werd een grote schaal geplaatst, met de Sedersymbolen: een geroosterd lamsbot, dat het offerlam voorstelde; een geroosterd ei, symbool van het leven en hoop; mierikswortel en peterselie voor de bittere kruiden, symboliserend de bitterheid van het verlies van iemands rechten; en een mengsel van appels, noten en wijn (wij gebruikten druivensap) dat door zijn rode kleur aan de bakstenen deed denken die de in slavernij levende Israëlieten in Egypte gedwongen werden te maken.

Onze „patriarch“ presideerde aan het hoofd van de tafel, terwijl mijn eigen zoon, een gast, maar tevens de jongste aanwezige van het mannelijke geslacht, de traditionele „vier vragen“ stelde; en het oude verhaal van de ontcoming uit de slavernij van de kinderen van Israël werd verteld.

Want er staat geschreven in de Torah:

En wanneer uw zoon u later zal vragen: wat betekent dat? dan zult gij tot hem zeggen: met een sterke hand heeft de Here ons uit Egypte, uit het diensthuis geleid . . .” (De Torah, Exodus 13:14). Tenslotte las onze werkelijke gastheer een Hebreeuws dankgebed voor de moeders van de gezinnen, de woorden van Salomo, betreffende een deugdzame vrouw, reciterend. Dit werd gevolgd door een Hebreeuwse zegen over het voedsel.

Een ervaring opgedaan

Hoewel er grote eerbied was bij het opvoeren van het heilige ritueel, maakte dit geen inbreuk op het plezier en

de zuivere vreugde bij deze gelegenheid. Het was een genoeg en de verwondering en belangstelling op de jonge gezichten te zien, terwijl ik de verschillende handelingen uitlegde. Hun glinsterende ogen vertelden mij nog duidelijker dan woorden, dat zij niet alleen genoten van een ander soort feest, maar dat zij het ook heerlijk vonden om op deze manier te leren.

Wij hebben de avond afgerond met een reis naar het Heilige Land via een gehuurde kleurenfilm; wij liepen in de voetstappen van de Meester naar plaatsen met vertrouwde namen, waar Hij wonderen verrichte en gelijkenissen vertelde die wij reeds eerder in de klas hadden besproken; dan verder de bitterzoete tocht door de nauwe, kronkelige straten van Jeruzalem, naar de Kruisberg.

Ons feest van het Pascha was voorbij. Ik had de indruk dat iedere jongen en ieder meisje, onze bijzondere gasten inbegrepen, op reële wijze hadden deelgenomen aan een oud bijbels feest. Geen enkele keer was er een aanwijzing dat zij het een „gek idee” vonden, maar ieder van hen was verlangend om de betekenis en het doel van alles wat wij aten en deden te leren kennen.

Hun gedrag de volgende zondag vertelde mij alles wat ik moest weten. Ten eerste was hun begroeting ontspannen en vriendelijk. Weg was de stijve, vormelijke manier van omgang. Ten tweede kon ik net wat meer aandacht bespeuren toen ik mijn les begon met „Het was GE-BRUIKELIJK toen Jezus op aarde was . . .” Eindelijk „had ik ze”.

Avondmaalsopzeggingen

Senior-zondagsschool

„En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood, en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun.”
Lukas 24 : 30

Junior-zondagsschool

Jezus zei: „... Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis.” Lukas 22 : 19

Darwin K. Wolford

Voor **JEUGD** van de *de Kerk*

Alle mensen, jong en oud, die over Joseph Smith lezen – de moed van zijn kinderjaren, het geloof van zijn jeugd, de grote liefde voor het gezin zijn gehele leven door – worden door het verhaal . . .

Sterk geboeid

DOOR IVAN J. BARRETT

President Joseph F. Smith zei dat het zeer boeiend was de jongensjaren van Joseph Smith te overpeinen – de onschuld en eenvoud van zijn kinderjaren bekoorden hem. (Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*; Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah, 1939; pag. 488).

De kinderjaren van Joseph Smith leken veel op die van andere kinderen van zijn tijd; zijn spel was eender, zijn gedachten waren onschuldig. „Hoewel arm, waren zijn ouders eerlijk en goed; zij schepten behagen in de waarheid, en het was hun oprecht verlangen te leven naar het beste licht dat in hen was. Liefde en goede wil jegens allen woonden in hun hart en daden, en hun kinderen waren van gelijke gevoelens vervuld. Zij hadden een vast geloof in God en vertrouwden op Zijn zorgzaamheid voor Zijn kinderen. Zij hadden dikwijls bliken ontvangen van Zijn liefebende goedheid, in dromen, visioenen en ingevingen, en God had, in antwoord op gebed, hun kleine

kinderen genezen wanneer zij de dood nabij waren.” (Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, pag. 488).

Het gebed was een dagelijkse gewoonte bij de familie Smith thuis. Telkens als vader Smith naar zijn bril tastte, die hij in zijn vestzak bewaarde, wisten de kinderen dat zij zich voor de gebeden dienden klaar te maken. Na het avondgebed zong het gezin: „Another day has passed and gone, We lay our garments by.”

“Kinderjaren van studie en arbeid

Joseph en zijn broers en zusters hadden geleerd dagelijks de Bijbel te lezen. Een buurman zei van het gezin Smith: „Zij hielden school in hun huis en bestudeerden de Bijbel.” Hoewel de mogelijkheden tot onderwijs voor Joseph beperkt waren, is hij school gegaan in Vermont, New Hampshire en in Palmyra, New York.

Joseph Smith was van bescheiden afkomst. Zijn ouders

waren boeren. Wat betreft aardse goederen waren zij arm, maar in geestelijke zin rijk. Joseph werkte hard, evenals al de kinderen. In zijn verhaal zegt Joseph: „Daar de maatschappelijke omstandigheden van mijn vader zeer beperkt waren, was het voor ons noodzakelijk zoveel mogelijk handenarbeid te verrichten als dagloner en op andere manieren. Soms waren wij thuis en soms bij vreemden en door aanhoudende arbeid waren wij in staat een redelijk levenspeil te bereiken.“ Dikwijls werkte Joseph voor Martin Harris, een welgestelde boer, die hem het hoogste loon van die tijd betaalde, 50 c per dag. Hij zei dat Joseph de beste knecht was die hij ooit in dienst had gehad.

„De edelste van mijn vaders gezin“

Naarmate Joseph ouder werd koesterde hij bewondering en welhaast verering voor zijn oudste broer Alvin. In latere jaren schreef Joseph over hem: „Hij was de oudste en de edelste van mijn vaders gezin. Hij was een van de edelste mensenkinderen . . . In hem was geen bedrog. Vanaf zijn kindsheid leefde hij smetteloos. Vanaf zijn geboorte kende hij geen vrolijkheid. Hij was openhartig en bezonnen en wilde nooit spelen; hij dacht om zijn vader en moeder door de gehele dag te arbeiden. Hij was een van de sobersten onder de mensen . . .“

Alvin was sterk en schoon van uiterlijk. Joseph zei dat zijn schoonheid door niemand werd overtroffen dan alleen door vader Adam en zijn zoon Seth, die de Schrift volmaakte mannen noemt.

Op een dag toen Joseph en zijn broer Alvin naar Palmyra gingen, stuitten zij op een groep mannen die in een kring om twee vechtende leren stonden. Alvin en Joseph keken toe bij de worsteling totdat de ene ler, nadat hij zijn tegenstander had gevoerd, hem de ogen wilde uitdrukken. Dit wekte de rechtvaardige toorn op van Alvin, die zich een weg baande door de menigte, de aanvaller bij zijn kraag en broek vatte en hem over de kring van toeschouwers wierp.

Avonden rond het vuur

Na de verschijning aan Joseph Smith van de engel Moroni, die hem op de hoogte stelde van het werk dat de Heer van hem verlangde, namelijk het voortbrengen van het Boek van Mormon, kwam het hele gezin iedere avond rond de haard te zamen en werd gebod door de opbouwende verhalen over de oude inwoners van Amerika, zoals Joseph ze hun vertelde.

Hij beschreef de kleding, de manier van reizen, het soort rijdieren, de steden, de wijze van oorlogsvoering, en de godsdienstige aanbidding van deze oude Amerikanen tot in zulke bijzonderheden, dat het de familie voorkwam alsof hij zijn hele leven onder hen had doorgebracht. Toen de eerste van zulke avonden voorbij was, met het gezin in de ban van Josephs opwindende verhaal, zei Alvin: „Kom, broeder, laten wij naar bed gaan, en morgenochtend vroeg opstaan, zodat wij onze dagtaak een uur voor zonsondergang afhebben, dan, als moeder ons bijtijds het avondeten wil geven, zullen wij een heerlijke lange avond hebben . . . en naar jou luisteren, terwijl je ons de prachtige dingen vertelt die God je heeft geopenbaard.“

Ongeveer twee maanden nadat de jeugdige profeet zijn visioen van de engel Moroni had ontvangen, werd Alvin getroffen door galsteenkoliëk, en stierf, ondanks de behandeling van de dorpsgeneesheren. Voor zijn dood sprak hij met ieder lid van het gezin. Tegen Joseph zei hij: „. . . Ik wil dat je een goede jongen zult zijn, en alles dat in je vermogen ligt zult doen om de kroniek te verkrijgen. Wees getrouw in het ontvangen van onderricht, en in het onderhouden van ieder gebod dat je gegeven wordt. Je broer Alvin moet je verlaten; maar gedenk het voorbeeld dat hij je stelde; en stel een zelfde voorbeeld voor de kinderen die jonger zijn dan jij, en wees altijd goed voor vader en moeder.“

Joseph heeft altijd de herinnering aan de smart die hij toen voelde behouden en het was hem alsof zijn hart zou breken toen zijn oudste broer stierf — Alvin, die door een engel des Heren werd bezocht gedurende zijn laatste ogenblikken op aarde.

Joseph geloofde in gerechtigheid

Joseph was een robuuste, vlasblonde jongen met blauwe ogen. Hij was goedhartig en rustig. Op zeer jeugdige leeftijd was het al duidelijk dat hij behalve bedachtzaam, handelbaar en van liefelijke en tedere aard was, hij tevens de grondbeginselen bezat van een goed karakter, gehoorzaamheid, geduld, uithoudingsvermogen en moed. Nooit gaf hij toe aan enige vorm van vechtlustige gevoelens jegens wie dan ook; maar als hij ongerechtigheid zag of

misbruik van zwakken of weerlozen, was hij bereid te vechten ter bescherming of verdediging van de mishandelden. Eens, als jongen, trof hij een man aan die zijn vrouw sloeg. Zijn rechtvaardige toorn zette hem tot daden aan. Later, op 37-jarige leeftijd, vertelde hij het voorval: "... een man die zijn vrouw slaat is een lafaard. Toen ik een jongen was, heb ik eens gevochten met een man die zijn vrouw afranselde. Het was een moeilijke strijd; maar ik hield mij steeds voor dat hij zijn vrouw had geslagen; en dit spoorde mij aan en ik sloeg hem tot hij zei dat hij genoeg had gehad."

„Wat moet ik doen om zalig te worden?“

Joseph Smith heeft nooit wetenschappelijk onderwijs ontvangen. Maar hij ontving zijn onderwijs van onze hemelse Vader, Jezus Christus, de Heilige Geest, en engelen, totdat geen enkel mens, of groep mensen, groter intelligentie bezat dan hij. „De heerlijkste gebeurtenis die ooit in de wereld heeft plaatsgevonden, sinds de opstanding van Gods Zoon uit het graf en Zijn hemelvaart“, zei President Joseph F. Smith, „was het bezoek van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith...“ Dank zij het godsdienstonderwijs dat hij thuis had ontvangen, was hij zich intens bewust geworden van zijn verhouding tot zijn hemelse Vader. Op 14-jarige leeftijd overdacht hij keer op keer de vragen, „Wat moet ik doen om zalig te worden? Welke kerk kan mij zaligheid bieden?“ Nadat hij geluisterd had naar de predikers van het dorp wendde hij zich tot zijn Bijbel en vond het antwoord op zijn vragen. Hij las:

En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelĳk geeft, en niet verwtĳt; en zij zal hem gegeven worden. (Jakobus 1:5)

Hij heeft de belofte van de proef gesteld. De ochtend na het lezen van die hoopvolle woorden, trok hij zich terug in een klein bos waar hij reeds eerder brandhout had gehakt voor zijn moeders kachel, en daar op een afgelegen plek bad hij en ontving hij het heerlijke visioen:

... op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelĳk nederdaalde tot ze mij bereikte... Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: — „Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!“ (Joseph Smith 2:16, 17)

Eén gelijk Paulus

Het horen van deze boodschap heeft sindsdien jong en oud aangegrepen. Jaren later, in 1834, hoorde een 13-jarige jongen, Edward Stevenson, wonende te Pontiac, Michigan, de Profeet Joseph Smith getuigen met opgegeven hand:

Ik ben een getuige dat er een God is want ik zag Hem in het volle daglicht, toen ik bad in een stil bos in de lente van het jaar 1820.

Deze 13-jarige jongen was verrukt en riep uit:

O hoe deze woorden mijn gehele lichaam doortrilden en mij vulden met onuitsprekelijke vreugde, een te aanschouwen die, gelijk Paulus, de apostel van ouds,

stoutmoedig kon getuigen dat hij in de tegenwoordigheid van Jezus Christus was geweest.

Uit dit heerlijke visioen kan iedere jongen en ieder meisje lessen leren voor hun toekomstige leiding. Zij leren dat het verlangen naar de waarheid de inspiratie van de hemel kan doen nederdalen; dat een oprecht gebed door hun hemelse Vader altijd gehoord en verhoord wordt; dat wanneer zij de waarheid ontvangen, zij paraat moeten zijn de strijd aan te binden tegen de boze machten die er zich tegen verzetten en gewillig te zijn de prijs te betalen met inspanning, rechtvaardig leven en dienstbaarheid aan anderen met de verzekering dat God hen zal zegenen met macht en sterkte om te zegevieren over alle tegenstand.

vervolg van blz. 127

is om hun weldaden te verkrijgen. En waarlijk, als God ons ten eerste kan scheppen, kunnen wij er zeker van zijn, dat Hij het vermogen heeft Zijn beloften te houden om ons weer te doen opstaan.

Enige tijd geleden zei Dr. Werner Von Braun: „Vele mensen schijnen te menen dat de wetenschap op de een of andere wijze godsdienstige ideeën uit de tijd of ouderwets heeft gemaakt. Maar“, zei hij, „ik denk dat de wetenschap een ware verrassing voor de sceptici heeft. De wetenschap zegt ons bij voorbeeld, dat niets in de natuur, zelfs niet het kleinste deeltje, zonder een spoor kan verdwijnen. De natuur kent geen overgang in het niet-bestaan, zij kent alleen omvorming. Nu, als God dit grondbeginsel toepast op de kleinste en minst betekende delen van Zijn heelal, heeft het dan geen zin aan te nemen dat Hij het ook toepast op de menselijke ziel? Ik denk dat het zin heeft. En alles in de wetenschap heeft mij geleerd, gaat voort mij te leren en versterkt mijn geloof in de voortzetting van ons geestelijk bestaan na de dood. Want niets verdwijnt ooit zonder een spoor.“

Op een dag zal ieder van ons op dat tijdstip en die plaats aankomen, waarop deze grote gebeurtenis een werkelijkheid zal worden en voor ons een persoonlijke ervaring. Hoe dankbaar zullen we dan zijn als we ons geschikt hebben gemaakt voor de hoogste zegeningen in de opstanding van de rechtvaardigen. William James heeft eens gezegd: „Het beste argument om het eeuwige leven voor te staan is het leven van een mens, die het verdient.“ Onze belangrijkste verantwoordelijkheid is een celestiale opstanding te verdienen en God zal voor al het andere zorgen. Dan zal zuivere geest in onze aderen vloeien. Wij zullen zijn als God en zullen voor altijd met Hem in Zijn koninkrijk leven. Moge Hij ons leven zegenen voor dit doel, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

De Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging werd op 28 november 1869 door President Brigham Young opgericht en dit feit werd in 1875 gevolgd door de organisatie van de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging.

Nadat op die 28ste november van het jaar 1869 's avonds als gewoonlijk het gezinsgebed was opgezonden, richtte President Brigham Young zich tot zijn gezinsleden en zei: „Gans Israël houdt het oog gericht op mijn gezin en neemt daaraan een voorbeeld . . . Om deze reden wens ik het eerst mijn eigen gezin zo in te richten dat het een gemeenschap wordt ter bevordering van goede gewoonten als orde, zuinigheid, vlijt en liefdadigheid en bovenal verlang ik dat zij zich zullen onthouden van buitensporigheid op het gebied van hun kleding, hun eetgewoonten en zelfs in hun spreken. De tijd is nu gekomen dat de zusters moeten afzien van hun dwaasheden in de manier waarop zij zich kleden en zij moeten zich toeleggen op het dragen van zedige kleding, zich ingetogen gedragen en zij moeten de wereld een voorbeeld geven, dat leders navolging verdient. Onze vrouwen trachten elkaar te overteffen in alle dwaze modes van de wereld . . . Ik wil nu graag dat u voortaan uw eigen stijl vaststelt. Laat uw gewaad netjes en fatsoenlijk zijn en het werk van uw eigen handen . . .

„Ik ben al lang van plan geweest om de jonge dames van Zion te organiseren in een vereniging, zodat zij de oudere leden van de Kerk zullen kunnen helpen en ook hun vaders en hun moeders in het verspreiden, onderwijzen en toepassen van de beginselen die ik nu al zo lang heb onderwezen . . . Ik wens dat onze jonge meisjes zelf kennis van het Evangelie zullen opdoen. Daarom wens ik dan ook deze organisatie in te stellen en ik zou graag willen, dat mijn gezin in deze de toon aangaf . . . We staan dus op het punt om een beperkingsvereniging op te richten en ik zou graag willen dat u daar allemaal lid van werd en dat u wilt besluiten ingetogenheid te betrachten in uw kleding, in uw maaltijden en in uw spraak, waarin u zich hebt schuldig gemaakt aan dwaze, overdreven uitlatingen en lichtzinnige gedachten. Beperk u in alles wat slecht en waardeloos is en streef naar verbetering in al wat goed en schoon is.”

Een achterkleindochter van President Brigham Young vertelt, dat ze uit de mond van haar grootmoeder een

grappig, maar veelbetekenend voorval heeft vernomen. President Brigham Young zette woorden betreffende het organiseren van een beperkingsvereniging kracht bij en heeft hieraan stevig de hand gehouden. Tien van zijn dochters hadden juist de leeftijd bereikt waarop ze met jongens begonnen om te gaan. Op een mooie zondagavond na kerktijd kwamen er tien knappe jongemannen bij hen op bezoek. Toen de avond begon te vallen en de schaduw al donkerder werden, draaide één van de meisjes de pit van de lampen omlaag, hetgeen de romantische sfeer verhoogde in de kamer waar ze zaten te zingen, albums zaten te bekijken en de Schriften te lezen. Plotseling verscheen President Brigham Young in de deuropening van de huiskamer van het Lion House. Op zijn arm droeg hij een keurige stapel van tien stijve herenhoedjes. Zonder veel omslag liep hij op de jongemannen toe, deelde hun hoeden uit en verzocht hen te vertrekken. Na hun aftocht onderhield President Young de meisjes vriendelijk, maar kortdaat over hun optreden. Ze zouden de lampen nooit meer omlaag draaien!

In het jaar 1875 zei Brigham Young tot de jongemannen van de Kerk: „Wij zouden graag willen dat u zich organiseert in een vereniging voor onderlinge ontwikkeling. Laat uw werk in het teken staan van het tot stand komen van een persoonlijk getuigenis van de waarheid en de grootheid van dit prachtige werk der laatste dagen in het hart van de jeugd en het ontwikkelen van de gaven die aan hen zijn verleend door de handoplegging van Gods dienstknechten, alsmede het aankweken van de kennis en toepassingsmogelijkheden van de eeuwige beginselen van die geweldige wetenschap van het leven.”

De naam „Jonge Dames Beperkingsvereniging” werd steeds veelvuldiger afgekort tot „Jongedames”. Toen in 1875 de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging werd opgericht en opdat de beide organisaties gemakkelijker herkend zouden worden als aanverwante groeperingen, werd vervolgens de naam van de Jonge Dames Beperkingsvereniging veranderd in Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging. In het begin van het jaar 1924 werd de kwestie van de naam van de Jongedamesvereniging ter sprake gebracht in het hoofdbestuur en werd voorgesteld, dat het woord „dames” zou worden veranderd in „vrouwen”. Na rijp beraad werd dan ook op 28 maart 1934 de naam van de organisatie veranderd in Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging en deze benaming werd in mei 1934 officieel van kracht door de goedkeuring van het Eerste Presidentschap der Kerk.

Men heeft wel eens gezegd dat de JVOOV en de JMOOV in hun soort de enige organisatie ter wereld zijn. Ze zijn als organisatie van elkaar gescheiden, maar toch zijn ze één in doelstelling. Zowel de jonge mannen als de

jonge vrouwen dragen de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van de zorg voor de behoeften van de jeugd aan opvoeding en onderwijs, maar toch hebben ze twee volkomen afzonderlijke organisaties. Ze werken vlijtig en eendrachtig aan het opstellen van programma's ter verwezenlijking van de woorden die President Brigham Young oorspronkelijk bij de oprichting der beide organisaties heeft gesproken. In de jaren sedert 1869 en 1875 hebben duizenden en nog eens duizenden jonge mannen en vrouwen in sterke mate de invloed van deze organisatie ondergaan.

De OOV-bestuursleden die overal ter wereld de conferenties hebben bezocht hebben de OOV-leuze in vele talen op de vaandels zien prijken en ze hebben ook kunnen constateren dat dit motto de jonge mensen in het hart was gegrift... „De heerlijkheid Gods is intelligentie.”

De kleuren van de OOV zijn goud en groen. Het goud stelt de kracht, de eer en de macht voor of de roemrijke hoogten waartoe de jeugd kan stijgen. Het groen duidt op jeugd, groei en vooruitgang.

Junius F. Wells, de eerste algemene overziener van de JMOOV heeft de betekenis van deze kleuren als volgt omschreven:

„De jeugd is de lente van het leven en de lente is altijd heerlijk groen en groeizaam. Goud is de kleur van de brandende toorts der kennis. Het is ook de kleur van de zon. Groen en goud zijn dus de OOV-kleuren. Zij beduiden jeugd en groei. Ze betekenen kracht en glorie. Het doel van de OOV is immers om licht bij licht te voegen en kennis bij kennis, totdat in het grote hiernamaals macht en heerlijkheid zullen worden toegevoegd aan hen wier intelligentie aldus tot volle bloei komt.”

De gevangenen zullen heengaan in vrijheid

Terwijl wij onlangs enkele redevoeringen zaten door te lezen die in vroeger jaren zijn gehouden door algemene autoriteiten van de Kerk, troffen wij daarbij toevallig de volgende toespraak aan van Marriner W. Merrill, een (voormalig) lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Deze werd gegeven in 1895. Wij citeren hem hier in vorm.

„Voor mij is het wel zeker dat er aan gene zijde van de sluier eenzelfde werkelijkheid bestaat als hier en het is ook wel zeker dat onze verwanten aan gene zijde in angstige spanning gadeslaan wat door ons wordt ondernomen ter wille van hun zaligheid. Onze ouderlingen trekken uit naar de verschillende landen van de wereld om het Evangelie te prediken en enkele mensen om zich heen te verzamelen, ‚één uit een stad en twee uit een familie‘ en brengen die in de Kerk. Sommigen van deze mensen hebben hun kansen benut om voor hun gestorven verwanten te werken. Ik heb wel eens gedacht dat dit werk door de Heiligen der Laatste Dagen niet zo ernstig werd opgevat als het geval zou moeten zijn. Onze president, broeder Wilford Woodruff, heeft een groot aantal jaren in de tempels gearbeid en misschien heeft hij voor zijn familie en voor anderen die zijn heengegaan meer werk verricht dan ieder ander lid van de Kerk.

„Toch hebben we nog niet zo heel veel werk gedaan in vergelijking tot hetgeen ons nog te doen staat. De profeet Joseph Smith, aan wie de Here dit werk in eerste instantie heeft geopenbaard, bekommerde zich hierom ten zeerste. Gedurende het laatste gedeelte van zijn bediening onder de mensen heeft hij de Heiligen telkens weer op het hart gedrukt dat dit van groot belang was. Hij was van mening dat de Heiligen er belang in dienden te stellen en er zich uit alle macht op moesten toeleggen om ten bate van hun gestorven familieleden te werken en hij sprak er herhaaldelijk met hen over. Sprekende over het onderwerp dat de Heiligen heilanden op de berg Zion kunnen worden, zei de profeet Joseph Smith het volgende tot zijn broederen:

„Maar hoe zullen zij heilanden op de berg Zion worden? Door tempelen te bouwen, doopvonten op te richten en alle verordeningen, doopceremoniën, bevestigingen, wassingen, zalvingen, ordeningen en verzegelde machten op hun hoofden te ontvangen ten behoeve van hun gestorven voorouders om hen te verlossen, zodat zij mogen voortkomen in de eerste opstanding en met hen verhoogd worden op tronen van heerlijkheid. Dit is de schakel, die de harten der vaders verbindt aan de kinderen, en de harten der kinderen aan de vaders, hetgeen de vervulling is van de zending van Elia.‘ (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 350.)

„De apostel zegt, dat ‚zij zonder ons niet tot volmaaktheid kunnen komen.‘ Het is noodzakelijk dat wij de verzegelende macht in handen hebben om onze kinderen en onze doden aan ons te verzegelen. De dienaren Gods die de grote profeet zijn opgevolgd hebben geheel in de geest van Joseph dit werk voortgezet, waarmee door hem een aanvang werd gemaakt met de bouw van tempels en er zijn door de Heiligen der Laatste Dagen miljoenen dollars besteed aan deze tempelbouw. Met dit alles wordt een bepaald doel beoogd en de Heiligen der Laatste Dagen dienen rekening te houden met de doeleinden waartoe deze tempelen des Heren worden opgericht. Als wij die tempels niet hadden gebouwd, zou de Here ons hebben verworpen. Deze dingen behoorden de Heiligen in alle delen des lands ernstig in overweging te nemen.

„U wilt uw kinderen immers aan u laten verzegelen; u wilt uw vrouw aan u laten verzegelen en de vrouwen willen aan hun man worden verzegeld; u wilt dat er verordeningen worden verricht ten behoeve van uw familieleden die reeds door de sluier zijn heengegaan. We zijn nog maar pas met dit werk begonnen. Dit is een onderwerp waar wij een open oog moeten hebben. Over een poosje zullen u en ik sterven en wij weten niet hoe lang dit nog duurt. Ik weet niet eens of ik ooit nog eens het voorrecht zal hebben om hier voor u te staan. Tenzij God u dit heeft geopend kunt u niet weten of deze tijden en gelegenheden wel voor u verlengd zullen worden om voor uw familieleden te kunnen werken en eenmaal zult u hen ontmoeten — wie weet hoe spoedig — aan gene zijde van het graf en dan zullen zij u misschien vragen wat u voor hen hebt gedaan.

„Hebt u wel iets voor hen gedaan? Een groot aantal mensen in de Kerk heeft in dit opzicht nog niets gedaan. Slechts betrekkelijk weinig mensen die tot de Kerk behoren hebben blijk gegeven van veel belangstelling voor dit werk en ik wil het er op wagen vanaf deze plaats te zeggen dat er genoeg mensen zijn die ruimschoots hebben bijgedragen tot de bouw van tempels en er zelf nog geen voet in hebben gezet.

„Broeders en zusters, dit alles is voor mij van belang. Ook voor u is het van belang, het is een verplichting die de Here op onze schouders heeft gelegd en Zijn dienstknechten hebben Zijn opzet volvoerd met betrekking tot deze dingen. Wij zijn in de gelegenheid gesteld om de woorden des Heren waar te maken, volgens welke de harten der vaders tot de kinderen zullen worden gekeerd en de harten der kinderen tot de vaders.

„Zeer velen onder ons hebben zich nog niet laten dopen voor hun verwanten en vrienden en deze zijn talrijk aan gene zijde van de sluier. Wij hebben daarginds meer familieleden en vrienden dan hier en als wij daarheen gaan zullen wij hen ontmoeten. Er zijn mensen die er tijd en geld voor over hebben om nasporingen te verrichten naar de geslachtsregisters van hun voorouders en er zijn er ook die zitten af te wachten tot deze gegevens vanzelf op hun weg komen. In dit opzicht heb ik de Heiligen deze raad gegeven: Werk voor die gegevens die u al hebt. Ga naar de tempel en verricht daar het nodige voor de namen waarover u beschikt en vraag dan nederig aan de Here dat er een weg voor u geopend moge worden om nog meer geslachtslijsten te verkrijgen. De Here beweegt tegenwoordig heel wat mensen in deze wereld om genealogische verslagen en geslachtsregisters te schrijven, veel meer dan ooit tevoren. De mensen speuren naar deze gegevens en ze weten misschien niet eens waarom, maar de Here werkt op het ogenblik in deze richting: Hiervan kunt u profiteren.

„Als er soms mensen zijn die geen aanbeveling kunnen krijgen om naar de tempel te gaan, dan is dat hun eigen schuld. Ik raad alle Heiligen aan zich op te richten, zich voor de Here te veredderen, zich te bekeren en zich tot de Here te wenden en dit werk te volbrengen dat van ons wordt vereist. Uw verwanten zien er verlangend naar uit dat u dit werk voor hen zult doen. Laat de gelegenheid dus niet ongebruikt voorbijgaan maar tracht volijverig bij uw leven nog alles te doen wat in uw vermogen ligt in het belang van uw eigen bloedverwanten. We zijn maar zo kort hier op aarde; nog enkele jaren en ons leven is voorbij. Over honderd jaar is er misschien niemand van ons meer in leven, maar dan zullen wij worden gerekend onder degenen die er eenmaal zijn geweest. Mijn broeders en zusters, maakt dan ook als één man gebruik van de gelegenheden die u worden geboden om in het huis des Heren dienst te doen ten behoeve van uw bloedverwanten.“

39 is ons magisch getal

Wat is het uwe?

Geen hocus pocus. Geen abracadabra. Dat getal 39 is plezierige realiteit. 39 Verschillende steden in de U.S.A. Wij zijn de enige transatlantische luchtvaartmaatschappij, die zoveel steden aandoet.

En wat is uw magisch getal? Dat is voor u het TWA-nummer in het telefoonboek. De hulpvaardige stem aan het andere eind van de lijn kan u alles vertellen over vluchten naar New York, Oklahoma City, naar Dayton, Denver of Las Vegas. Zeg waarheen u wilt en wij zullen u vertellen wanneer. Dat magische getal kan ook nog het telefoonnummer zijn van uw reisbureau.

up up and away

*Gedeponeerd handelsmerk

De geest van het huisonderwijs

Voor de Melchizedekse priesterschap

Toen ik daar in dat ziekenhuisbed lag, moest ik denken aan de woorden die de Heiland tot de apostel sprak: „Weid Mijn schapen“.

De geest van het huisonderwijs

Hebt u wel eens iets meegemaakt waardoor uw levensloop werd veranderd?

Voor mij kwan die belevenis zonder voorafgaande waarschuwing. Ik was zo juist thuisgekomen uit de zondagsschool en zat op mijn gemak op ons binnenplaatsje. Ik was altijd lichamelijk actief geweest en nu, op mijn vierenveertigste jaar, voelde ik mij dan ook nog in uitstekende conditie.

Plotseling werd ik een koud gevoel in mijn borst gewaar, dat zich snel door mijn gehele lichaam verspreidde. Een hartaanval.

Wat er daarna gebeurde is voor mij nu nog maar een vage herinnering: Hoe mijn vrouw de dokter opbelde en hoe ik in het ziekenhuis door vrienden werd gezalfd; ik zweefde tussen leven en dood. Op een gegeven moment hield mijn hart geheel op met kloppen.

Langzamerhand maakten lange dagen en nachten van bezorgdheid en onzekerheid plaats voor hoop en door goddelijke tussenkomst bleef mijn leven gespaard.

Toen ik daar in dat ziekenhuisbed lag, blikte ik terug op mijn leven en mijn gedragingen. Ik zag in, dat ik mij in al mijn doen en laten niet door een bewust doel had laten leiden, maar mij door de levensstormen heen en weer had laten slingeren en dat ik veel berouw en droefheid had geoogst.

Terwijl ik zo op bed lag, moest ik op zekere dag denken aan een gebeurtenis, die staat opgetekend in het laatste hoofdstuk van het evangelie van Johannes. De discipelen waren verward en ontmoedigd aan het vissen gegaan, toen de opgestane Heiland hun verscheen. Hij at met hen en toen zei Hij, op de vissen wijzend:

„Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen? Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid Mijn lammeren.“

Nogmaals stelde Jezus hem diezelfde vraag en gaf hem dezelfde opdracht, zelfs tot driemaal toe:

„Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid Mijn schapen.“ (Zie Johannes 21:15-17)

Deze opdracht kreeg voor mij nu een geheel nieuwe betekenis. Als de Here nu eens aan mij vroeg of ik Hem liefhad, wat zou ik dan kunnen doen om het te bewijzen? Die dag heb ik een nederige smeekbede tot God opgezonden, dat ik mijn gemiste kansen nog zou mogen goedmaken.

Maanden later woonde ik een vergadering bij, waarin onze ringpresident een uiteenzetting gaf van het nieuwe programma voor het huisonderwijs. Ik herinner mij, hoe sommigen zich verbaasd afvroegen waarom ons een oud programma onder een nieuwe naam werd aangediend. Toen ik er eens over nadacht, hoe ik mij in het verleden had gekwetend van mijn taak als huisbezoeker, zag ik in, dat mijn voornaamste beweegredenen altijd was geweest om elke maand even een kort bezoekje bij elk gezin te brengen om de bisschop tevreden te kunnen stellen en ter wille van de rapporten, die zo nodig ingevuld moesten worden.

Thans echter voltrok er zich in mijn binnenste een belangrijk proces: Vele dingen kregen voor mij een nieuwe betekenis, zoals het avondmaalsgebed, het op mij nemen van de naam van de Zaligmaker en wat Hij in mijn leven betekende; hoe Hij Zich vrijwillig heeft opgeofferd, opdat ik ook na de dood zou mogen leven; de door Hem geleerde beginselen des levens, waardoor de diepste en meest blijvende vreugde werd mogelijk gemaakt en Zijn priesterschap, dat Hij aan Zijn Kerk had gegeven.

In zekere zin was ik nu herboren. Toen dus de bisschop en de quorumleiders een beroep op mij deden om huisonderwijzer te worden, las ik de afdeling van de leer en Verbonden er op na, waarin de plichten van de leraar zijn

aangegeven. Ik kwan vooral onder de indruk van de gedachte dat ik „altijd over mijn gezinnen moest waken, dat ik met hen moest zijn en hen moest sterken.“ (Zie Leer en Verbonden 20.)

Ik ging met de Here een persoonlijke verbintenis aan, dat ik werkelijk zou trachten „over mijn gezinnen te waken“, zoals Hijzelf dat zou doen. O, ik weet wel, dat Hij oneindig veel wijzer is dan ik, maar toch had ik echt het gevoel dat ik in mijn betrekkingen tot die gezinnen wel degelijk Zijn leringen in toepassing zou kunnen brengen en dat ik Zijn liefde zou kunnen nastreven.

Nu woonde er in mijn huisbezoekressort ook een weduwe. Op zekere dag zagen mijn vrouw en ik hoe ze tegen de sneeuwstorm in worstelde om haar inkopen te gaan doen. Ik liet de auto stoppen en zei tegen haar, dat het voor mij een voorrecht zou zijn om haar mee te laten rijden. Ik zei ook dat ik graag wilde dat ze mij als een vriend zou beschouwen en dat ze mij telkens wanneer ze hulp nodig had een kans moest geven om haar die te bieden.

„Dank u duizendmaal,“ zei ze, „dit is de eerste keer dat een huisonderwijzer zo iets voor me heeft gedaan.“

Op zekere avond schoot het mij te binnen, dat ik haar nog nooit op één van onze gezellige avonden had gezien en ik besloot na te gaan wat daarvan de reden was, als ik daar tenminste achter kon komen zonder haar te kwetsen.

Ze was zeer vriendelijk toen mijn metgezel en ik bij haar aanklopten. Ik zei haar, dat we waren gekomen omdat ik werkelijk had gemeend wat ik zei, toen ik gezegd had dat ik haar vriend wilde zijn. „Ik heb ook echt wel het gevoel dat u dat meent,“ zei ze, „en ik waardeer het zeer.“

Tonslotte bracht ik onze gezellige avondjes ter sprake. „Nu, ik moet toegeven, dat ik soms wel eens uitnodigingen heb ontvangen om op die avondjes te komen, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik er bij hoorde. Niemand heeft me ooit gevraagd mee te gaan en ik wilde niet het gevoel hebben me op te dringen.“

Die maand is ze samen met mijn vrouw en mij voor het

eerst naar zo'n gezellige avond geweest. Niemand had hartelijker blijk van waardering kunnen geven dan zij.

Ik ontdekte nog iets anders: Geven is geen straat met éénrichtingverkeer. De waardering van deze weduwe maakte het haar mogelijk ook ons iets te geven. Op een avond belde ze op en zei dat als we ooit een baby-sitter nodig hadden, zij dat dan dolgraag voor ons zou willen zijn.

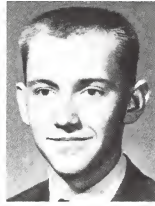
Later viel het mij op, dat zij in de wijk geen enkele fuctie verulde. Ik liet me hierover uit tegenover mijn groepsleider, die eens met de bisschop ging praten. Al spoedig aanvaardde de weduwe dankbaar een roeping om les te gaan geven in de juniorzondagsschool.

Door deze ervaringen heb ik geleerd, dat de positie van huisonderwijzer wil zeggen, dat men dan een soort tweede vader voor een gezin is, die elk gezin en ieder lid doet delen in de hulp en de hulpvaardigheid van het priesterschapsquorum, van de wijk en zelfs van de gehele Kerk. Ik heb ook geleerd wat de Heiland bedoelde, toen Hij zeide: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.“ (Johannes 14:18.) Tegenover mij heeft Hij die belofte gehouden.

Die morgen sprak de Heiland aan de oevers van de zee van Tiberias ook tot u en tot mij. Wat is ons antwoord? Zeggen wij met Petrus: „Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb?“ Als wij deze zeer persoonlijke vraag beantwoorden, moeten wij ons ook nog eens een andere tekst te binnen brengen, n. l.: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen.“ (Mattheüs 7:21.)

Kunnen wij met deze gedachte voor ogen nog zeggen: „Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb?“ Als dat zo is, dan zullen ook wij weer dat herhaalde, tot driemaal toe op heldere en duidelijke toon uitgesproken bevel te horen krijgen, vermengd met het zachte ruisen van de branding op de kust:

„Weid Mijn lammeren
Hoed Mijn schapen
Weid Mijn schapen“

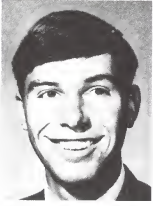

AANGEKOMEN

William Kent Eden, Cleveland, Utah
Kent Haueter, Roosevelt, Utah
Lee F. Koldewijn, Ogden, Utah

Gaylen Long, Idaho Falls, Idaho
Larry Kent Nelson, Corinne, Utah
Howard S. Noel, Ogden, Utah

Aaron Stanley Pontius, Hooper, Utah
Thomas R. Staten, Salt Lake City, Utah
Jan Hendrik van Weerd, Salt Lake City, Utah
Grietje Simonia van Weerd, Salt Lake City, Utah

VERTROKKEN
Richard Bruce Barrett, Huntington Beach, California
Lourens Beuk, Salt Lake City, Utah
Johanna Beuk, Salt Lake City, Utah
Ansie Adriana Beuk, Salt Lake City, Utah

*Wij kunnen niet te veel in
het werk van de Heer zijn.*

Mark E. Petersen

Daniel Lee Noorda,
Salt Lake City, Utah

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Almelo

Langejans, Johanna Wilhelmina, 19 januari 1968

Brussel

Van Herzezeele, Cecilia Maria Clara, 13 januari 1968

Van Herzezeele, Maria Gabriëlle, 13 januari 1968

Gent

Pollet, Maurice Marie, 9 december 1967

Hengelo

Meyer-Kruidbos, Engelina Berendina, 19 januari 1968

Maastricht

Driessen-Bergsma, Aukje, 20 januari 1968

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Schiphorst, Sjoerd, 12 januari 1968

Schiphorst-Boon, Hendrika, 12 januari 1968

Den Haag

Gal-Mos, Anna Maria Catherina, 25 januari 1968

Rotterdam-N

Hill, Adriana Aria, 3 januari 1968

Pattijn-Hoffman, Jacoba Maria, 24 januari 1968

Rotterdam-Z

Muller, Elisabeth, 19 januari 1968

Schiedam-Vlaardingen

Bijkerk, Adriaan Johannes, 22 januari 1968

Bijkerk-Pegels, Grada Rientje Josephina, 22 januari 1968

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Amersfoort

Arler, Cornelis, ouderling, 14 januari 1968

Apeldoorn

ten Hove, Benjamin, diaken, 8 oktober 1967

ten Hove, Gerrit Willem, diaken, 8 oktober 1967

Mulder, Marten, diaken, 3 december 1967

Steenhuizen, Henri Rudolf, priester, 6 augustus 1967

Steenhuizen, Sjoerd Henri, leraar, 8 oktober 1967

Steenhuizen, Barend Robert, leraar, 8 oktober 1967

Storm, Christoffel Jan, diaken, 3 september 1967

Haarlem

Oddens, Derk Jan, leraar, 24 december 1967

Vink, Ronald Dick, diaken, 31 december 1967

Heerlen

Verwey, Henry, diaken, 24 december 1967

Rotterdam-N

Lingen, Jan Alex Willem, diaken, 4 juni 1967

Lingen, Leendert, diaken, 22 oktober 1967

de Regt, Johannes, diaken, 11 september 1967

van der Spek, Dirk Sr., ouderling, 7 mei 1967

Wilkes, Hendrik Marinus, diaken 13 augustus 1967

van Willigen, Ewoud, diaken, 2 juli 1967

van Willigen, Ewoud Martin, diaken 2 juli 1967

GEBORTE

Ede

Jansen van Rosendaal, Esther Maria Elisabeth,
15 december 1967

GEZEGEND

Heerlen

Rogers, Corey Lynn, 7 januari 1968

Rotterdam-N

Andriessen, Edwin, 10 september 1967

Rosendaal, Astrid, 5 november 1967

Sigmond, Ralph Robert, 4 juni 1967

Tenthof van Noorden, Martin Abraham, 5 maart 1967

van der Torre, Michel Byron, 4 juni 1967

OVERLEDEN

Amersfoort

van Dee-Griffioen, Geertruida, 12 januari 1968

Rotterdam-N

Lammers, Cornelia Johanna, 8 juli 1967

GETROUWD

Almelo

Schokker, Andries met Aaltje W. de Swart, 20 oktober 1967

AAN ALLE BELANGHEBBENDEN:

Men merkt wel eens op dat er alleen eeuwenoud nieuws in De Ster verschijnt. Maar dat hoeft niet zo te zijn: als kopij mijn bureau uiterlijk de 8ste van de maand ('s morgens) bereikt, dan wordt het gepubliceerd in het nummer dat de 15de van volgende maand verschijnt. Z e s weken onderweg dus, eventueel — bij een maximale verschijningsvertraging van twee weken — a c h t weken.

Degenen die betrokken zijn bij de nieuwsvoorziening wil ik hierbij erop attent maken dat alle vorige tijdslimieten hiermee vervallen.

Poul Stolp

Richard L. Evans

Het gesproken woord

Geboren te worden, of weer op te staan?

Wij leven op een planeet die rondwentelt in de ruimte- een prachtige en wonderlijke planeet, met zonsop- en ondergang, met zaai- en oogsttijd en de wisselende seizoenen; en al wat groeit, en alles dat beweegt; met de mens en zijn onderzoekende verstand, met het vermogen tot leren, en met de liefde van hen die men liefheeft, en alles waaruit duidelijk het plan van de goddelijke voorzienigheid blijkt. Is dit natuurlijk of bovennatuurlijk?

Hoe komt het dat er ooit iets- of iemand- ontstaan is in het begin? Wanneer is er ooit een begin van iets geweest? Wie het heelal in beweging heeft gebracht is een van de klassieke vragen. Wie heeft het georganiseerd – en wie doet het zijn loop vervolgen? U ziet, we leven temidden van wonderen. We zien ze aan alle kanten om ons heen. De eerste bloem in de lente is een wonder, de eerste knop die de winterse dood en slaap doorbreekt. Geboorte op zichzelf is een wonder – het ontzagwekkende, ernstig stemmende wonder van de pasgeboren baby, met reikende handen, met kijkende ogen, met luisterende oren, en met een intelligentie, die reageert op waarheid. He feit dat we leven, dat we er zijn, dat we denken en leren en liefhebben – dit alles is een wonder en een mysterie. Wie heeft het instinct aan de dieren gegeven? Wie heeft aan het lichaam de wijsheid zichzelf te genezen gegeven? Wie heeft aan twee cellen de intelligentie gegeven om zich samen te voegen en te verdelen, om een oog te worden of een tand of de haren van het hoofd? Natuurlijk of bovennatuurlijk? We herhalen de vraag van Pascal: „Wat is moeilijker om geboren te worden of om weer op te staan?“¹⁾ Waarlijk onsterfelijkheid is geen groter wonder dan sterfelijkheid. En de Here God, die ons hier het leven gaf, kan ons voor eeuwig leven geven. Voor hem die gelooft is er de zegen van het geloven, zelfs van het weten, dat boven het geloven uitgaat. En voor hen die speuren en zoeken, voor hen die treuren, voor hen die bang en teleurgesteld zijn, voor hen die zich verbazen, en voor hen die levensmoe zijn, is dit de zekerheid, is dit de verzekering van onze Heiland: dat Hij voor ons en voor alle mensen overging van de dood naar het leven; Hij heeft ons allen van de dood verlost. Met Job willen we getuigen met een overtuigende zekerheid: „... Ik weet, dat mijn Verlosser leeft.“ Tot u, die het leven liefheeft en tot u, die hen die U liefheeft verloren hebt zou ik willen zeggen, neem deze troost, deze zekerheid ter harte, vandaag en altijd.

¹⁾ Blaise Pascal. Pensées XXIV.